

Sa Harapan ng ng Mapusok na Gehenna

*Ang Ortodoksang Turong Tungkol sa Masamang Espiritu
at ang paghuhukom ng Diyos sa kanila*

Obispo Alexander (Mileant)

Mga Nilalaman:

Panimula.....	2
---------------	---

Banal na Kasulatan tungkol sa masasamang espiritu	5
Pagsasaplitan ng demonyo at pagsakop.....	14
Ang mga patibong ng Masama:.....	21
Ang Tukso ng Okultismo	30
Mga hakbang upang maprotektahan ang sarili mula sa masasamang espiritu.	53
Ang Kaharian ni Satanas sa mga pintuan ng nag-aalab na Gehenna	61
Konklusyon	64
Mga Panalangin Laban sa Paninirang-puri ng mga Masamang Espiritu	64
Babala para sa mga eksorsista.....	70
Mga paunang tala sa artikulo tungkol sa eksorsismo.	74

Panimula

"Ilalagay ko ang alitan sa pagitan mo at ng babae, at sa pagitan ng iyong supling at ng kaniya; sasaktan niya ang iyong ulo, at sasaktan mo naman ang kaniyang sakong" (Gen. 3:15).

Ang isang taong nabubuhay lamang para sa materyal na interes at pisikal na sensasyon ay hindi gaanong nag-iisip tungkol sa mga 'abstract' na tanong gaya ng pag-iral ng Diyos, ang pag-iral ng espirituwal na mundo na may

mabubuting espiritu at masasamang espiritu, o ang buhay pagkatapos ng kamatayan. Lubos silang nababahala sa kanilang pang-araw-araw na mga usapin. Ngunit bigla, may ilang hindi inaasahang pagbabago na nagugulantang sa kanya, at nagsisimula niyang maramdaman ang pangangailangang bigyang-kahulugan ang kanyang buhay at tuklasin ang layunin ng kanyang pag-iral. Kaya, nang magsimula siyang magmuni-muni tungkol sa mga espiritwal at moral na aspeto ng buhay, agad niyang napagtanto na ang agham, na dati niyang pinagkatiwalaan nang lubos, ay lubos na walang magawa upang tulungan siyang maunawaan ang kanyang pinakadali at pinakamapait na mga tanong.

Kung hindi pa tuluyang napigilan ang kanyang damdaming panrelihiyon, mararamdaman niya ang pangangailangang lumapit sa Diyos, at magsisimulang manalangin at magbasa ng Banal na Kasulatan. At kung hindi ito basta panandaliang at mababaw na paglayo, kundi isang tunay na makabuluhang pagbabago sa kanyang buhay—isang taos-pusong hangarin na maging mas mabuting tao—sisimulan ng Diyos na baguhin ang kanyang puso at magbukas ng mga bagong abot-tanaw sa kanyang panloob na pananaw. Magsisimula niyang malinaw na maramdaman ang gabay na kamay ng Panginoon, ang Kanyang pagiging malapit at ang Kanyang mapag-amang pag-ibig. Magsisimula niyang maunawaan na ang mundo ay mas malawak at mas mayaman sa nilalaman kaysa sa dati niyang inakala. Magiging mas matalas ang kanyang paghusga sa pagitan ng mabuti at masama, at magsisimula niyang mapagtanto na mayroong espirituwal na mundo at mga hindi nakikitang nilalang na nakakaapekto sa kanyang buhay: ang iba para sa kabutihan, ang iba para sa kasamaan; at na, bukod sa Diyos, may mga anghel at demonyo.

Ang paggalugad sa espirituwal na mundo ay parehong kaakit-akit at mahalaga. Ngunit saan maaaring matuto tungkol dito? Ang mga literatura tungkol sa paksang ito ay malawak, magkasalungat, at punong-puno ng kathang-isip at iba't ibang uri ng pantasya. Gayunpaman, ang pagtuturo ng Banal na Kasulatan tungkol sa paksang ito, bagaman maikli, ay napakalinaw at tumpak. Itinuturo ng Kasulatan na may mga anghel na maliwanag at mabuti

at bawat Kristiyano ay may Anghel na Tagapag-ingat. May hiwalay na polyeto na inilalaan para sa mga anghel (tingnan ang Missionary Leaflet Blg. 14, 'Angels').

Bukod sa mga anghel, may mga demonyo. Pinatutunayan sa atin ng Banal na Kasulatan at ng karanasan sa buhay na tunay nga silang umiiral at nagdudulot ng tunay at patuloy na panganib sa lahat, hindi lamang isang tila ganoon. Tulad ng sa lipunang pantao, na bukod sa mga karaniwang taong may mabuting hangarin ay mayroon ding iba't ibang uri ng kriminal, mga degenerado, psikopata, sadista at iba pa, gayundin naman sa espirituwal na mundo, bukod sa mga maliwanag at mabubuting anghel, ay naroroon ang 'dumi' ng espirituwal na mundo — ang diyablo at ang mga demonyo. Tulad ng sa ating mundo na walang sinumang ipinanganak na kriminal, sadista, o tiwaling tao, kundi nagiging ganoon dahil sa kanilang magulong at makasalanang mga gawa, gayundin naman sa hindi nakikitang mundong iyon, ang lahat ng nilalang ay mabuti at may mabuting hangarin sa simula, ngunit ang ilan sa kanila, nang piliin ang maling landas, ay naging tiwali at sadyang masama. Bilang resulta ng kanilang mga kriminal na gawain, nabulabog ang kanilang anghel na pag-iisip, at sila ay naging masama, padalus-dalos, at magulo. Nagsasaya sila sa pagpapahirap sa iba at sa pagtatanim ng lahat ng uri ng kasamaan.

Sa aklát na ito, ipakikilala namin sa mambabasa ang Ortodoksong katuruan tungkol sa mga nahulog na anghel, ipapaliwanag kung anong mga layunin ang kanilang hinahabol, ang kanilang mga paraan ng pagtukso sa mga tao at paghasik ng kasamaan, at ipapaliwanag kung paano protektahan ang sarili mula sa kanilang mga panlilinlang. Inilalaan namin ang isang hiwalay na kabanata sa paksa ng makabagong okultismo at demonyismo, na unti-unti at mas malawak na sumasakop sa lipunang tao. Habang nakikita natin nang may pangamba ang mga tagumpay ng makabagong 'itim na espirituwalidad', isang hula mula sa Kasulatan ang sumasagi sa isipan: *'Kawawa ang mga nananahan sa lupa at sa dagat! Sapagkat bumaba sa inyo ang diyablo nang may matinding galit, dahil alam niyang maikli na lamang ang kanyang panahon'* (Pahayag 12:12). Ngunit kaaliwan na ang mismong tagumpay ng prinsipeng kadiliman ay nagpapahiwatig ng paglapit ng kanyang ganap na pagkatalo at

kaparusahan, kapag ang Panginoong Jesucristo ay bumalik sa lupa, na napapaligiran ng mga anghel at mga santo. Pagkatapos, *"ihahagis ang diyablo sa lawa ng apoy at asupre ... at doon ay pahihirapan siya araw at gabi magpakailanman ... Magalak kayo rito, O langit, sapagkat ipinatupad ng Diyos ang Kanyang hatol sa kaniya!"* (Pahayag 18:20, 20:2–10). Pagkatapos ng pagkatalo ng lahat ng puwersa ng kaharian ng impierno, sisikat ang isang bagong yugto ng pag-iral, at ang mga matuwid, na napagtagumpayan ang mga tukso ng manlilinlang, ay liliwanag na parang araw sa Kaharian ng kanilang Ama.

Banal na Kasulatan tungkol sa masasamang espiritu

Itinuturo ng Banal na Kasulatan na, bukod sa nakikitang materyal na mundo, may umiiral na malawak at magkakaibang espirituwal na mundo. Ang mundong ito ay napakaiba sa atin at mas mayaman pa kaysa rito, kaya hindi natin ito lubos na mauunawaan o kahit maisip nang sapat. Gayunpaman, sa kabila ng pangunahing pagkakaibang ito, ang espirituwal at pisikal na mga mundo ay, sa isang tiyak na antas, nagkakasalubong. Ang espirituwal na mundo ay nahahati sa dalawang magkaibang at magkasalungat na saklaw ng pag-iral. Ang isa rito ay tinatawag na 'Langit'—ito ang kaharian ng liwanag, kung saan inihahayag ng Diyos ang Kanyang kaluwalhatian sa mga pinagpala na espiritu. Nananahan doon ang mga anghel at ang mga kaluluwa ng mga matuwid. Ang isa pang saklaw ay ang Impiyerno — ang kaharian ng kadiliman at isang lugar ng pagdurusa, kung saan pinahihirapan ang mga demonyo at ang mga kaluluwa ng mga makasalanang. Ang mga demonyo, tulad ng mga anghel, ay walang sariling pag-iral. Bagaman sila ay walang kamatayan, hindi sila walang hanggan — si God lamang ang walang hanggan. Matagal bago nilikha ang ating pisikal na mundo, nilikha ng Diyos ang espirituwal na mundo, at pinuno ito ng mga anghel—mga nilalang na may katwiran at kabutihang-loob na

binigyan Niya ng dahilan, malayang kalooban, at iba't ibang kakayahan, na katulad ngunit mas perpekto kaysa sa atin.

Sa isang punto ng kanilang pag-iral, malinaw na bago pa man ang paglikha ng ating materyal na mundo, naganap ang isang trahedya sa kaharian ng mga anghel. Isang pangkat ng mga anghel, na pinamunuan ni *Denitsa* (Lucifer)—isa sa mga anghel na pinakamalapit sa Diyos—ay naghimagsik laban sa Maylalang at nagpasimula ng isang pag-aalsa sa kaharian ng mga anghel. Inilalarawan ng Apostol Juan na Teologo ang pangyayaring ito nang ganito: 'At nagkaroon ng digmaan sa langit: sina Miguel at ang kaniyang mga anghel ay nakipaglaban sa dragon (ang diyablo), at ang dragon at ang kaniyang mga anghel ay nakipaglaban laban sa kanila. Ngunit sila'y natalo, at wala nang lugar para sa kanila sa langit. At ang malaking dragon ay pinawalang-baba, ang sinaunang ahas na tinatawag na diyablo at Satanas, ang mandaraya ng buong sanlibutan; siya ay pinawalang-baba sa lupa, at ang kaniyang mga anghel ay pinawalang-baba kasama niya" (Pahayag 12:7–9). Banggitin lamang ng Panginoong Jesucristo ang pangyayaring ito nang paisa-isa, na sinasabing '*nakita Niya si Satanas na bumagsak mula sa langit na parang kidlat*' (Lucas 10:18). Ang mga apostol na sina Pedro at Hudas ay maikli rin na binanggit ang pangyayaring ito, na nagsasabing ang ilan sa mga anghel ay hindi pinanatili ang kanilang kadakilaan kundi iniwan ang kanilang tinitirhang lugar. Dahil dito, sila ay nakagapos ng kadena ng walang hanggang kadiliman, na naghihintay sa huling paghuhukom ng Diyos sa kanila (2 Ped. 2:4; Hudas 6).

Tandaan: Sa unang pagbasa ng kakalabas na sipi, maaaring isipin ng mambabasa na naganap ang digmaan sa kaharian ng mga anghel nang umiiral na ang lupa. Gayunpaman, dahil ang Aklat ng Pahayag ay madalas na pinagsasama ang ilang mga kaganapan sa isang bisyon—mga kaganapang hindi magkakaugnay ayon sa kronolohikal na pagkakasunod-sunod kundi ayon sa tema—tila hindi ipinahihiwatig ng larawang apokaliptiko na umiiral na ang lupa nang ang diyablo ay lumihis mula sa Diyos, kundi ang digmaan na ipinaglalaban ngayon ng diyablo laban sa atin sa lupa ay nagsimula sa Langit; at kung paanong natalo siya sa digmaang iyon, gayundin naman matatalo siya sa kasalukuyang digmaan kapag dumating ang Panginoon at humatol sa kaniya.

Ang paghahambing ng iba't ibang talata sa Banal na Kasulatan ay nagpapahiwatig na ang sanhi ng pagbagsak ni Lucifer ay **ang** kanyang **kayabangan** (Sir. 10:15; 1 Tim. 3:16). Malinaw na inilalarawan ni propeta Isaias ang kayabangan ni Lucifer nang ilarawan niya ito sa anyo ng isang mayabang na paganong pinuno: "Paano ka nahulog mula sa langit, O Bituin ng Umaga, anak ng dagli! Nabuwal ka sa lupa, ikaw na minsang nagpababa sa mga bansa. Sinabi mo sa iyong puso: 'Aakyat ako sa langit; itataas ko ang aking trono sa itaas ng mga bituin ng Diyos; uupo ako sa bundok ng kapulungan, sa pinakalayong hilaga. Aakyat ako sa itaas ng tuktok ng mga ulap; gagawin kong katulad ko ang Kataas-taasan. Ngunit ikaw ay ibinagsak sa impierno, sa kailaliman ng ilalim ng lupa" (Isa. 14:12–15). Ang larawang iginuhit ni Isaias ay pinagyayaman pa ni propeta Ezekiel, na inilalarawan ang Bituin ng Umaga sa anyo ng mayabang na hari ng Tiro:

"Ikaw ang tatak ng kasakdalan, punô ng karunungan at ganap sa kagandahan. Nasa Eden ka, sa hardin ng Diyos; bawat mahalagang bato ang nagpalamuti sa iyong mga kasuotan. Rubí, topas at diyamante, krisolito, oniks, jasper, zafiro, karbunkulo at esmeralda, at ginto—lahat ay masining na inilagay sa kanilang mga lukab at isinabit sa iyo—ay inihanda noong araw ng iyong paglikha. Ikaw ay isang pinahiran na kerubin, na pinadala upang mag-ingat, at itinalaga kita sa tungkuling iyon. Nasa banal na bundok ka ng Diyos; naglalakad ka sa gitna ng mga nag-aapoy na bato. Walang kapintasan ang iyong mga gawi mula sa araw ng iyong paglikha, hanggang sa may matuklasang kasamaan sa iyo. Dahil sa lawak ng iyong kalakalan, napuno ng kawalan ng katarungan ang iyong kalooban, at nagkasala ka. Kaya hinagis kita pababa na parang marumi; pinalayas kita mula sa bundok ng Diyos, O kerubin na nagbibigay ng lilim, mula sa gitna ng mga nag-aapoy na bato. Dahil sa iyong kagandahan, naging mayabang ang iyong puso; dahil sa iyong karilagan, sinira mo ang iyong karunungan. Kaya ibababa kita sa lupa; ilalantad kita sa kahihyan sa harap ng mga mata ng mga hari" (Ezek. 28:12–18).

Kaya, isa sa mga pinakamataas na anghel, ang tagapagdala ng banal na liwanag, ay lumihis mula sa Pinagmumulan ng Liwanag dahil sa kayabangan at naging kadiliman at tagasabog ng kalungkutan. Sinikap niyang pantayan ang kanyang Tagapaglikha, agawin ang Kanyang kaluwalhatian at kapangyarihan, ngunit tanging ang kanyang sariling kababaan at kawalang-pasasalamat ang naipakita. Dahil wala siyang kapangyarihang magbigay ng tunay na halaga sa iba, ginawa niyang pangunahing kasangkapan sa panlilinlang ang mga kasinungalingan, kaya't ang mga ito, wari, ay naging mismong diwa niya. Ang lahat ng kanyang sinasabi, ginagawa, at ipinapangako ay ang pinakamalaking kasinungalingan, bagaman paminsan-minsan ay mahusay itong nakabalatkayo bilang katotohanan. Dahil patuloy siyang nagsisinungaling, tinawag siya ng Banal na Kasulatan *na Satanas*—na sa Hebreo ay nangangahulugang '*maninirang-puri*'. Sa Griyego, katumbas ito ng pangalang '*demonyo*'. Ang iba pa niyang mga pangalan, gaya ng: ahas, dragon, Beelzebub, Belial, prinsipe ng kadiliman, prinsipe ng mga demonyo, kalaban, prinsipe ng mundong ito, kaaway ng sangkatauhan, ang masama, at iba pa — ay tumutukoy sa kanyang kalupitan at sa mapaminsalang kalikasan ng kanyang mga gawain. Tinutukoy ng Kasulatan ang mga anghel na sumunod sa kanya bilang mga demonyo, diyablo, maruruming espiritu o masasamang espiritu.

Nang mawalan siya ng access sa Langit, itinutok ng diyablo ang lahat ng kanyang pansin sa mga tao—na nilikha na puro at inosente. Ang ikatlong kabanata ng Aklat ng Genesis ay naglalahad ng mga detalye ng tuksong naranasan ng unang mga tao. Nang mapagtanto ng diyablo na mas madaling matukso si Eba kaysa kay Adan, tinanong niya siya nang may tusong tanong: 'Talaga bang ipinagbawal sa inyo ng Diyos na kumain mula sa anumang puno sa Hardin?' Si Eba, na hindi napansin ang panlilinlang sa pagkakabuo ng tanong, ay ipinaliwanag sa manunukso kung ano ang pinapayagan at ipinagbabawal sa kanila. Nang makita ng diyablo na si Eba ay isang inosente at madaling makipag-usap, sinimulan niyang kumbinsihin siya, na ipinaliwanag na ang Diyos, dahil sa

inggit, ay hindi pinayagan silang kumain mula sa puno ng kaalaman sa mabuti at masama, ngunit kung makikinig sila sa ahas, magiging parang mga diyos sila at malalaman ang lahat ng lihim. Matapos mahikayat si Eba na labagin ang utos ng Diyos, ginamit niya ito upang tuksuhin si Adan. Sa gayon, sa pamamagitan ng nakamamatay na lason ng kasalanan, sinasalakay ng diyablo ang likas na katangian ng tao. Tungkol sa malungkot na sandaling ito sa buhay ng ating mga unang magulang, tinawag ng Tagapagligtas ang diyablo na *'isang mamamatay-tao mula pa noong una'* (Juan 8:44).

Matapos magkasala, nawalan ang sangkatauhan ng kagalakan ng pakikipag-isa sa Diyos at ng pagkakataong manirahan sa Eden. Nasira ang balanse sa pagitan ng kanilang espirituwal at pisikal na mga kapangyarihan; sila ay naging mahina sa moral at madaling matukso sa kasalanan. Nang sila ay maging makasalanan, nawala ang kanilang access sa puno ng buhay at naging mortal. Tinitingnan ng may-akda ng Aklat ng Karunungan ni Solomon ang diyablo bilang ugat ng lahat ng kapighatian ng sangkatauhan: *'Likhâ ng Diyos ang tao para sa kawalang-kamatayan at ginawa Niya siya ayon sa larawan ng Kanyang sariling walang hanggang pag-iral, ngunit dahil sa inggit ng diyablo, pumasok ang kamatayan sa mundo'* (Karunungan ni Solomon 2:23–24).

Nang matusok ng kanyang nakamamatay na tusok ang mga taong inosente, nagalak ang ahas. Ngunit ipinahayag ng Panginoon sa kanya na ang digmaang sinimulan niya ay hindi pa tapos, kundi kakapagsimula pa lamang. Siya, ang tagatukso ng babae, ay balang-araw ay matatalo rin ng kanyang **Supling**: *'Italagay ko ang pagkapoot sa pagitan mo at ng babae, at sa pagitan ng iyong supling at ng kanyang Supling. Sisilutin niya ang iyong ulo, at sisilutin mo ang kaniyang sakong'* (Gen. 3:15). Ang kahanga-hangang hula na ito ang nagtakda sa kasunod na kasaysayan ng sangkatauhan, na sa esensya ay naging isang digmaan sa pagitan ng espiritu ng tukso at ng mga naghahanap sa Diyos. Sa agarang kahulugan, natupad ang hula na ito nang ang Panginoong Jesucristo, matapos magdusa sa krus (matapos *matamaan sa bukung-bukong*), ay nagpugos sa ulo ng sinaunang dragon. Pagkatapos, sa krus, *hinubaran ng Panginoon ang mga prinsipalidad at kapangyarihan [ng kaharian ng*

kadiliman] ng kanilang kapangyarihan, at ginawa silang pampublikong palabas, na nagtagumpay laban sa kanila sa pamamagitan ng *Kanyang krus'* (Colosas 2:15). Sa mas malawak na kahulugan, natutupad din ang hula na ito sa buhay ng bawat Kristiyano kapag, armado ng kapangyarihan ni Cristo, sinasalungat nila ang manunukso (Lucas 10:19), kahit na sila mismo, tulad ni Cristo, ay kung minsan ay sumasailalim sa pisikal na pagdurusa.

Ang mga kasunod na salaysay sa Lumang Tipan ay kakaunti ang sinasabi tungkol sa diyablo. Gayunpaman, palagi siyang inilalarawan bilang isang mapanlinlang na tagatukso at tagahasik ng lahat ng kasamaan. Kaya naman, halimbawa, pinahirapan ng diyablo ang matuwid na si Job ng isang kakila-kilabot na sugat mula ulo hanggang paa (Job 1:6–22); sinapi niya si Haring Saul at pinahirapan siya (1 Sam. 16:14–15). Pinasok ng diyablo sa isipan ni David ang walang-saysay na ideya na magbilang ng kanyang bayan (2 Cron. 21:1). Pinatay ng demonyong Asmodeus ang mga asawa ni Sara, anak ni Raguel (Tob. 3:8) Ang masamang espiritu ay inilalarawan na may parehong katangian ng inggit, katusuhan, at panlilinlang sa Aklat ng mga Hari (3 Hari 22:19–23) at sa Aklat ng Propeta Zacarias (Zac. 3:1–2).

Isinasaalang-alang ang likas na relihiyosidad ng sangkatauhan, hinahangad ng diyablo na baluktutin ito, at itulak patungo sa pamahiin at fanatismo. Siya ang nagturo sa mga tao na gawing diyos ang lahat ng uri ng huwad na diyos — ang mga puwersa ng kalikasan, ang mga bituin at planeta, ang mga alamat na bayani, mga hayop, mga halimaw, at lahat ng bagay na maaaring pukawin ang imahinasyon ng sinaunang tao. B bulag sa pamahiin, hindi napagtanto ng mga pagano na sa pamamagitan ng pagpapadiyos sa iba't ibang bagay, pinaluluguran nila ang mga demonyo, na tinanggap ang kanilang parangal bilang nararapat sa kanila (Deut. 32:17; 1 Cor. 10:20).

Mga kasulatan sa Bagong Tipan tungkol sa masasamang espiritu. Ang paglaganap ng idolatriya at ng lahat ng uri ng pamahiin noong panahon ng kapanganakan ni Cristo ay nag-ambag sa labis na dominasyon ng masasamang espiritu sa lipunan ng tao. Isang panlabas na palatandaan ng dominasyong ito ay ang pagkakaroon

ng maraming *taong sinapian*—mga taong sinapian ng masasamang espiritu. Pagpasok sa ating mundo dahil sa habag para sa sangkatauhan, ang Panginoong Jesucristo ay nagsimula, una at higit sa lahat, na iligtas sila mula sa tiraniya ng diyablo (Matt. 12:24–29; 1 Juan 3:8; Heb. 2:14). Sa mga pahina ng Ebanghelyo, makikita ng mambabasa ang maraming salaysay ng pagpapagaling sa mga sinapian ng demonyo (Matt. 4:24, 8:16, 9:31; Mark 1:32–34; Luke 4:41, 8:2, 11:4). Ang mga salaysay ng pagpapagaling sa batang sinapian ng demonyo (Matt. 17:14–21), sa anak na babae ng babaeng Cananeo (Mark 7:24–29) at sa dalawang lalaking sinapian ng demonyo mula sa Gadara (Matt. 8:28–34, Mark 5:1–19) ay inilalarawan nang mas detalyado kaysa sa iba. Ang kapansin-pansin sa huling kaso ay hindi isa lamang, kundi *isang* buong *legyon* ng mga demonyo—ibig sabihin, napakaraming bilang nila—ang sumapi sa lalaki.

Ang masusing pag-aaral sa mga salaysay sa Ebanghelyo tungkol sa pagpapagaling sa mga sinapupunan ay nagpapatunay sa atin na ang mga kuwentong ito ay hindi tumutukoy sa epilepsy o iba pang karamdaman sa nerbiyos, kundi partikular sa **pagpapalayas** sa mga tunay na nilalang, bagaman hindi nakikita, na may malay na masama at nag-eejoy sa pagpapahirap sa iba.

Upang ipakita ang buong kalupitan ng mga demonyo sa mga nagdududa, minsan pinayagan sila ng Panginoon na lumipat mula sa lalaki patungo sa isang kawan ng mga baboy na nag-iigib sa malapit. At sa gayon, sa harap ng mga nakapamanghang karamihan, isang napakalaking kawan ng mga baliw na baboy ang sumugod patungo sa isang bangin, itinaapon ang kanilang mga sarili sa lawa at nalunod doon (Marcos 5:13). Ang iisang katotohanang ito ng agarang paglilipat ng mga espiritu mula sa isang nilalang patungo sa iba ay lubusang nagpapawalang-bisa sa anumang karaniwang sakit sa pag-iisip. Ang pagbabasa sa mga Ebanghelyo at iba pang salaysay ng pagpapalayas ng mga demonyo ay nagpapakita ng isang buong hanay **ng mga** tiyak na **sintomas** ng pagmamay-ari ng demonyo. Una, ang mga sinasapian ay nagpapakita ng tiyak na negatibong reaksiyon sa lahat ng bagay na banal at makalangit. Kaya, halimbawa, sa pagkitang-kita kay Kristo, ang mga sinasapian ay

magsisimulang magkaroon ng pag-uurong. Hindi na bago na ang mga demonyong naninirahan sa kawawang tao ay nakakakilala kay Cristo bilang Anak ng Diyos at, sa pamamagitan ng bibig ng sinumang sinapian, ay nakiusap kay Cristo na ipagpaliban muna ang kanilang kaparusahan at huwag silang padalhin sa bangin (Matt. 8:29; Marcos 5:7). Higit pa rito, habang kinausap nila, ang tinig ng taong sinapian ay naging hindi natural, hindi pangkaraniwang tao. Malinaw sa mga nakapaligid sa kanila na hindi isang tao ang nagsasalita, kundi isang nilalang na nagsasalita sa pamamagitan niya. Sa wakas, agad na nang umalis ang demonyo, ang dating sinapian ay naging normal na tao, at ang lahat ng palatandaan ng pagsasapian ay nawala nang walang bakas. Ang mga partikular na sintomas ng pagmamay-ari ng demonyo ay mapapansin din sa mga taong inaakusahan ngayon. Kung ang mga skeptiko ay ayaw maniwala sa mga himala, sana'y makabuo man lang sila ng konklusyon mula sa pag-uugali ng mga inaakusahan na tunay ngang umiiral ang espirituwal na mundo. Babalik tayo sa paksa ng pagmamay-ari ng demonyo mamaya.

Ang pagpapalayas ng mga Apostol ng mga demonyo. Habang inihahanda Niya ang Kanyang mga alagad para sa kanilang nalalapit na misyon na mangaral sa buong mundo, inutusan sila ng Panginoon, bukod sa iba pang mga bagay, na ipagpatuloy ang gawain ng pagpapalaya sa mga tao mula sa karahasan ng diyablo: *'At sinimulan Niya silang ipadala nang tig-dalawa [sa mga bayan at nayon] at binigyan sila ng kapangyarihan laban sa maruruming espiritu upang palayasin ang mga ito'* (Matt. 10:1; Luke 9:1; Mark 6:7). Hindi inaasahan ng mga Apostol na masunurin nang mahinahon ang mga karumaldumal na espiritu sa kanilang salita, kaya nang sila'y bumalik mula sa kanilang unang misyonaryong paglalakbay, masayang iniulat nila sa Tagapagligtas: *'Panginoon, pati ang mga demonyo'y nagsunod sa amin sa pamamagitan ng Iyong pangalan'* (Lucas 10:17). Pagkatapos ay mas malinaw pang kinumpirma ng Panginoon na ipinagkatiwala Niya sa kanila ang tungkulin na palayasin ang bawat maruming makalangit na kapangyarihan: *'Narito, ibinigay ko sa inyo ang kapangyarihan na tumapak sa mga ahas at*

alacdan, at sa buong kapangyarihan ng kaaway; at wala'y makapapinsala sa inyo' (Lucas 10:19). Bago ang Kanyang pag-akyat sa langit, hinulaan ng Panginoon na ang pagpapasakop sa kapangyarihan ng diyablo ay magiging isang natatanging tanda ng Simbahan: *"At sasamahan ang mga mananampalataya ng mga tanda na ito: sa Ngalan Ko'y manghihagis sila ng mga demonyo ..."* (Marcos 16:17).

Sa katunayan, ang paglaganap ng Ebanghelyo ay palaging sinasamahan ng pagpapalayas ng mga maruruming espiritu. Itinatala ng Aklat ng Mga Gawa ng mga Apostol ang mga pagkakataon ng pagpapagaling sa mga sinapupunan ng demonyo, na isinagawa ni Apostol Pedro (Mga Gawa 5:16); pagkatapos ay sa pamamagitan ng Apostol na si Felipe, nang *'lumabas ang mga maruruming espiritu mula sa marami na sinapi nila, na sumisigaw'* (Mga Gawa 8:7), at pagkatapos ay sa pamamagitan ng Apostol na si Pablo, na nagpalayas ng espiritu ng pangkukulam mula sa isang dalaga (Mga Gawa 16:16–18). Higit pa rito, kung minsan ay napakalakas ng biyaya ng Diyos kaya, halimbawa, kapag inilalagay sa mga sinapupunan ang mga bagay na pag-aari ni Apostol Pablo, lumalabas ang mga demonyo sa mga tinatablan (Mga Gawa 19:12).

Mula pa noong mga panahong apostoliko, ang mga panalangin ng eksorsismo laban sa mga demonyo ay naging mahalagang bahagi ng sakramento ng Binyag. Gayunpaman, bagaman tinalo ng Panginoong Jesucristo ang prinsipeng ng kadiliman, hinubaran Siya siya ng lahat ng kapangyarihan sa mga tao, at binigyan ang Simbahan ng dakilang kapangyarihan upang labanan siya at ang kanyang mga maruruming espiritu, dapat nating tandaan na hanggang sa Araw ng Paghuhukom, ang mga maruruming espiritong ito ay magiging isang dakila at patuloy na panganib sa bawat isa sa atin. Dahil dito, itinuro sa atin ng Panginoong Jesucristo na palaging manalangin sa Diyos: *'Huwa Mo kami dalhin sa tukso, kundi iligtas Mo kami sa masama.'* *'Magpakaligalig kayo at magbantay,'* hinihikayat ni Apostol Pedro ang mga Kristiyanong, *'sapagkat ang inyong kalaban na si Satanas ay gumagala na parang nanggungol na leon, na naghahanap ng kaninuman na malamong'* (1 Ped. 5:8).

Matapos mataboy mula sa Langit, pinagtutuunan ng diyablo at ng kanyang mga demonyo ang kanilang mga gawain sa isang kaharian na malapit sa atin—ang tinatawag na 'espiritwal na kaharian'. Tinuturing ng diyablo ang mga taong tumututol sa pananampalatayang Kristiyano o namumuhay sa kasalanan bilang kanyang mga nasasakupan at ginagamit sila upang makipagdigma laban sa Simbahan. Ayon sa Apostol, ang mga taong ito ay nabubuhay *"ayon sa kalooban ng pinuno ng sakop ng himpapawid, ang espiritung ngayon ay gumagawa sa mga nasa ilalim ng kapangyarihan ng kasamaan"* (Efe. 2:2).

Suriin natin nang mas detalyado kung paano kumikilos ang diyablo sa gitna ng mga tao at kung anong mga pamamaraan ang kanyang ginagamit. Partikular, tatalakayin natin ang pagmamay-ari ng demonyo at pagmamay-ari, pati na rin ang mga pamamaraan ng tukso at pagkaalipin sa pamamagitan ng okultismo at mahika.

Pagsasaplitan ng demonyo at pagsakop

Ipinapakita ng Kasulatan na ang pag-aari ng demonyo ay iba sa pag-aari ng masasamang espiritu at sa likas na mga karamdaman sa pag-iisip (Matt. 4:24, 9:32–34; Mark 1:34; Luke 7:21, 8:2). Dahil sa pambihirang kasalimuotan ng likas na katangian ng tao, mahirap ipaliwanag nang eksakto ang diwa ng pag-aari ng demonyo. Ngunit malinaw na iba ito sa simpleng impluwensiyang demonyo, kung saan sinisikap ng isang madilim na espiritu na hilahin ang kalooban ng isang tao patungo sa kasalanan. Sa ganitong mga kaso, nananatili sa tao ang kontrol sa kanyang mga kilos, at ang anumang tukso na lumitaw ay maaaring maalís sa pamamagitan ng panalangin. Iba rin ang pagmamay-ari ng demonyo sa uri ng pagmamay-ari kung saan kinokontrol ng diyablo ang isipan at kalooban ng isang tao.

Tila sa kaso ng pagmamay-ari ng demonyo, kinokontrol ng masamang espiritu ang sistemang **neuromuskular** ng katawan — na parang naglalagay ng sarili sa pagitan ng katawan at kaluluwa — kaya

nawawalan ng kontrol ang tao sa kanyang mga galaw at kilos. Dapat ipagpalagay, gayunpaman, na sa kaso ng pagmamay-ari, ang masamang espiritu ay wala nang ganap na kontrol sa mga kapangyarihan ng kaluluwa ng taong sinasapian: hindi lamang hindi nagagawa ng mga kapangyarihang ito na ipakita ang sarili. Ang kaluluwa ay nananatiling, sa isang tiyak na antas, may kakayahang mag-isip at makaramdam nang mag-isa, ngunit lubos na walang kapangyarihan upang kontrolin ang mga organo ng katawan.

Kung iisipin ang kaluluwa bilang isang pianista at ang katawan bilang isang grand piano, ang masamang espiritu ay maihahalintulad sa isang mabagsik na gorilya na pumuwersa sa pagitan ng pianista at ng kanyang instrumento at mababaliw na pinipindot ang mga teklado. Dahil wala silang kontrol sa kanilang mga katawan, ang mga sinapian ay biktima ng masamang espiritong nagpaganakip sa kanila, at dahil dito, hindi sila mananagot sa kanilang mga kilos. Sila ay mga alipin ng masamang espiritu.

Ang pagmamay-ari ay maaaring magpakita ng iba't ibang panlabas na anyo. Minsan, nagagalit ang mga sinapupunan at sinisira ang lahat sa kanilang paligid, na nagdudulot ng matinding takot sa mga nakapaligid sa kanila. Sa paggawa nito, madalas silang nagpapakita ng labis na lakas, gaya ng halimbawa ng taong sinapupunan sa Gadara, na nabasag ang anumang kadena na kanilang sinubukang gamitin upang gapusin siya (Marcos 5:4). Kasabay nito, ang mga sinapian ay nagdudulot ng sari-saring pinsala sa kanilang sarili, gaya ng batang lalaking sinapian na, tuwing bagong buwan, ay itinapon ang sarili sa apoy o sa tubig (Matt. 17:15). Ngunit ang pagkasapi ay hindi bihirang naipapahayag sa mas banayad na anyo, kapag pansamantalang nawawala sa mga tao ang kanilang likas na kakayahan. Halimbawa, ikinukwento ng mga Ebanghelyo ang isang pipi na lalaki na sinapian ng demonyo na, nang mailigtas siya ng Panginoon mula sa demonyo, ay muling nakapagsalita nang normal; o, halimbawa, ang babaeng yumuko na nakatayo nang tuwid matapos mailigtas siya ng Panginoon mula sa diyablo. Ang mahirap na babae ay nakayuko nang labingwalong taon (Lucas 13:11).

Sa ilang mga kaso, ang mga sinapupunan ng demonyo ay nagpapakita ng kakayahang makita ang hinaharap at manghula. Halimbawa, itinatala ng Aklat ng Mga Gawa ng mga Apostol ang kaso ng isang dalaga na manghuhula at nagdala ng malaking kita sa kanyang mga amo sa pamamagitan ng paghula sa hinaharap ng mga tao. Nang palayasin ng Apostol Pablo ang demonyo sa kaniya, nawala sa kaniya ang kakayahang ito (Mga Gawa 16:16–19). Bagaman nagsimulang mawala ang pagmamay-ari dahil sa paglaganap ng pananampalatayang Kristiyano, umiiral pa rin ito hanggang ngayon.

Ano ang nagdudulot ng pagmamay-ari ng demonyo, at sino ang nagbibigay sa isang masamang espiritu ng karapatang sakupin ang isang tao at pahiritin siya? Ayon kay Propesor Kurt Koch, isang pastor na Aleman na inialay ang mahigit 40 taon ng kanyang buhay sa suliranin ng pagmamay-ari ng demonyo at nagsulat ng ilang pangunahing pag-aaral tungkol sa paksa, sa lahat ng kasong alam niya ang sanhi ng pagmamay-ari ng demonyo ay ang interes sa okultismo: alinsunod man ay ang mismong tao ang nagsagawa ng okultismo sa isang punto ng kanyang buhay, o naghanap sila ng serbisyo ng mga okultista, o may isang tao sa kanilang pamilya na dati nang nasangkot sa ganitong mga gawi. Sa pamamagitan ng 'okultismo' ay tinutukoy namin ang mga aktibidad tulad ng pagtawag sa mga espiritu, espiritwalismo, hula at pakikipagkonsulta sa mga manghuhula, yoga, pagpapagaling sa pamamagitan ng espiritwal na kapangyarihan, puting at itim na mahika, at, sa pangkalahatan, mga aktibidad kung saan ang isang tao ay humihingi ng serbisyo mula sa mga nahulog na espiritu (kahit hindi nila namamalayan). Kaya naman, ang mga taong sangkot sa okultismo ay hindi lamang inilalagay sa panganib ang kanilang sarili, kundi pati na rin ang kanilang mga anak at apo.

Sa ating panahon, isang panahon ng apostasya mula sa Kristiyanismo at ng patuloy na pagtaas ng pagkahumaling sa okultismo, mas maraming tao ang nabibiktima ng karahasan ng masasamang espiritu. Totoo na ang mga psychiatrist ay nag-aatubiling kilalanin ang pag-iral ng mga demonyo at, bilang panuntunan, itinuturing ang pagmamay-ari ng demonyo bilang isang likas na karamdaman sa pag-iisip. Ngunit dapat

maunawaan ng isang taong may pananampalataya na walang gamot o pamamaraang sikyoterapiya ang makakapagtaboy sa masasamang espiritu. Kinakailangan dito ang kapangyarihan ng Diyos.

Narito ang mga natatanging palatandaan ng pagmamay-ari ng demonyo na nagkakaiba rito mula sa mga likas na karamdaman sa pag-iisip [Kurt E. Koch, 'Demonology Past and Present', Kregel Publications, Grand Rapids, Michigan, 1973, pp. 31–52].

Matinding pagkamuhi sa lahat ng banal at may kaugnayan sa Diyos: Banal na Komunyong, krus, Bibliya, banal na tubig, mga ikon, prosphora, insenso, panalangin, atbp. Bukod pa rito, nararamdaman ng mga sinapupunan ang presensya ng isang banal na bagay kahit ito ay nakatago sa kanilang paningin: nakakainis ito sa kanila, nagpapasama ng kanilang pakiramdam at nagdudulot pa nga ng matinding pagkabalih.

Pagbabago sa boses. Ang sintomas na ito ay hindi nakikita sa karaniwang mga karamdaman sa nerbiyos. Dahil ang pagsasalita ay kinokontrol ng utak, na hindi ganap na nakokontrol ng mga demonyo—kundi lamang ang mga kordang boses—ang mga salitang lumalabas sa labi ng isang taong sinapupunan ay tunog hindi natural.

Klarividensiya. Hindi alam ng mga demonyo ang hinaharap, gaya ng hindi rin ito alam ng mga anghel: tanging ang Panginoong Diyos lamang ang nakakaalam nito. Gayunpaman, alam ng mga demonyo ang nakaraan at nakikita nila ang kasalukuyan nang mas malalim kaysa sa karaniwang tao. Bilang mga espiritu, halos kaagad nilang maipapaalam sa isang clairvoyant kung ano ang nangyayari sa malayong lugar, kahit sa kabilang panig ng mundo, upang mapaniwala ang mga nakikinig na alam ng clairvoyant ang hinaharap. Kapag humuhula ang isang clairvoyant tungkol sa hinaharap, palagi itong haka-haka lamang. Ang mga demonyo, na mayaman sa karanasan sa buhay at nakakakilala ng napakaraming tao, ay kung minsan ay kayang mahulaan nang tama kung ano ang mangyayari. Siyempre, madalas silang nagkakamali. Higit pa

rito, kung minsan ay natutupad ang kanilang mga hula hindi dahil iyon mismo ang nakatakdang mangyari, kundi dahil ang taong iyon mismo, nang makumbinsi ang sarili sa isang bagay na may kinalaman sa kanyang hinaharap, ay hindi namamalay na nagsisikap tungo rito at sa gayon ay nakatutulong upang maganap ang hinulaang pangyayari.

Biglaang paggaling. Maaaring tumagal ng ilang taon para sa isang psychiatrist na magpagaling sa isang pasyenteng may sakit sa pag-iisip. Ang paglaya mula sa demonyo, gayunpaman, ay nangyayari kaagad, pagkatapos noon ay naglalaho ang lahat ng palatandaan ng pagmamay-ari at bumabalik sa normal ang tao.

Biglaang paglilipat. May panganib na ang masamang espiritu na naninirahan sa taong sinapupunan ay biglang lumipat alinman sa taong sumusubok na palayasin ito o sa mga miyembro ng pamilya ng taong iyon. Ang sintomas na ito ay naiiba sa panganib ng 'pagkakaroon ng kaparehong karamdaman' na nararanasan ng mga doktor at psychiatrist. Alam ng lahat na ang mga taong regular na nakikitungo sa mga may sakit sa pag-iisip ay maaaring magsimulang magpakita ng iba't ibang abnormalidad sa pag-iisip. Gayunpaman, hindi nakakaramdam ng ginhawa ang pasyente sa katotohanang 'nahawahan' ang kanyang doktor. Sa mga kaso ng paglilipat ng demonyo, gayunpaman, ang dating sinapiyan ay ganap nang napapalaya mula sa pagkasapi, habang ang isa pang tao ay biglaang napapasailalim sa impluwensya ng espiritu na iyon.

Bagaman binigyan ng Panginoong Jesucristo ang Kanyang mga alagad ng makapangyarihang kapangyarihan upang palayasin ang mga demonyo, hindi dapat lahat ay sumubok ng gawaing ito. Ipinapakita ng Bagong Tipan ang isang kahanga-hangang katotohanan tungkol sa mga maruruming espiritu, na sila ay lubos na walang kapangyarihan sa harap ng **pangalan ni Cristo**: ang Panginoong Jesucristo ay may ganap at hindi matatakanan na kapangyarihan sa kanila. Kahit noong nasa lupa pa ang Tagapagligtas, napansin ng mga apostol na may isang lalaki na nagpapalayas ng mga demonyo sa pangalan ni Cristo. Nalilito, isinaysay nila ito kay Cristo at humiling

ng pahintulot na ipagbawal sa dayuhan ang paggamit ng Kanyang pangalan. Ngunit sumagot ang Panginoon sa kanila: *'Huwag ninyong pigilan siya, sapagkat ang hindi laban sa inyo ay pabor sa inyo'* (Lucas 9:50). Malinaw na taos-puso ang paniniwala ng dayuhang ito kay Cristo, kahit na nanatili siyang mag-isa.

Gayunpaman, mapanganib para sa isang karaniwang tao na makipaglaban sa mga maruruming espiritu, kahit pa armado siya ng pangalan ni Cristo. Isinalaysay ng Aklat ng Mga Gawa ang napakalaking impresyon na idinulot sa lahat ng mga himala ng mga apostol na ginawa sa pangalan ni Cristo at, lalo na, ang kanilang pagpapalayas ng mga demonyo. Kaya naman, nais subukan ng mga anak ng isang tiyak na Judiong pari na si Sceva—na hindi naman mga Kristiyano ngunit nagsasagawa ng salamangka para kumita—ang bagong pamamaraan na ginagamit ng mga apostol. Kaya sinimulan nilang gamitin ang pangalan ni Cristo upang palayasin ang isang masamang espiritu mula sa isang lalaking sinapupunan. Bigla, sinabi ng lalaking sinapupunan sa kanila, *'Kilala ko si Jesus, at kilala ko si Pablo, ngunit sino ka?'* At agad niyang sinugod ang mga nagpapalayas ng demonyo at, nang napagtagumpayan niya sila, lubos silang natalo kaya tumakas sila mula sa bahay na iyon na hubad at sugatan (Mga Gawa 19:14–17).

Mula sa insidenteng ito, dapat nating tapusin na ang pangalan ni Cristo ay dapat banggitin nang may malaking pananampalataya at paggalang — para sa ikaliligtas ng isang tao, at hindi para sa praktikal na layunin o dahil sa kayabangan. Kasabay nito, napakahalaga na protektado ang sarili sa pamamagitan ng kapangyarihan ni Cristo, na nagmumula sa isang Kristiyanong pamumuhay. Sa pangkalahatan, ang usapin ng pagpapalayas ng demonyo ay pinakamainam na ipaubaya sa mga pinahintulutan ng Simbahan na gawin ito—mga pari, obispo, at mga espiritwal na nakatatanda. Ang anumang personal na sigasig o pagmamataas sa bagay na ito ay lubhang mapanganib. Ang demonyo ay isang napakapanganib at mapanlinlang na kaaway. Ang isang taong maghamon sa kanya ng tuwirang laban ay maaaring magbayad nang malaki para sa kanyang kapabayaan.

Iba ang **pag-angkin** kumpara sa pagmamay-ari ng demonyo dahil, sa kaso ng pag-angkin, kinokontrol mismo ng Diyablo **ang isipan** at **kalooban** ng isang tao. Sa pagmamay-ari ng demonyo, pinapailalim ng Diyablo ang katawan ng isang tao, ngunit ang kanilang isipan at kalooban ay nananatiling medyo malaya, bagaman walang kapangyarihan. Siyempre, hindi kayang alipinin ng demonyo ang ating isipan at kalooban sa pamamagitan ng puwersa. Nakakamit niya ito nang paunti-unti, habang ang tao mismo, sa pamamagitan ng kanyang paglayo sa Diyos o sa isang makasalanang pamumuhay, ay napapasailalim sa kanyang impluwensya. Nakikita natin ang isang halimbawa ng demonyong pag-angkin kay Hudas na Tagapagkanulo. Ang mga salita ng Ebanghelyo: *'Pumasok si Satanas kay Judas'* (Lucas 22:3) — ay hindi tumutukoy sa demonic possession, kundi sa pagpapasakop ng **kalooban** ng taksil na disipulo. Sa simula, sumali si Judas sa mga apostol dahil sa isang taos-puso at di-makasariling hangarin. Ngunit hindi nagtagal, lumamig ang kanyang loob kay Kristo at nadismaya siya sa layunin ng kanyang misyon. Upang hindi masayang ang kanyang mga pagsisikap, nagsimula siyang palihim na kumuha ng pera mula sa karaniwang pondo, na pinag-ambagan ng mabubuting tao para sa mga pangangailangan ng mga apostol at upang tulungan ang mga mahihirap. Hindi niya namalayan kung paano, nang paisa-isa, pinahamak ng diyablo ang kanyang isipan at sinimulang kontrolin ang kanyang kalooban. Sa wakas, sa Huling Hapunan, lubos na sinakop ng diyablo ang kapus-palad na disipulo at dinala siya muna sa isang karumaldumal na akto ng pagtataksil, at pagkatapos ay sa pagpapakamatay.

Nakikita natin ang isa pang halimbawa ng pagmamay-ari ng demonyo sa mga pinunong Hudyo at eskriba na sumasalungat kay Cristo. Anumang sinabi Niya, kanilang pinagtatalunan at tinanggihan; anumang ginawa Niya, gaano man ito kadakila at kagalang-galang, kanilang pinuna at pinagtawanan. Hindi namalayan ng mga mayabang na lalaking ito kung paano sinakop ng diyablo ang kanilang isipan at kalooban upang hadlangan ang gawain ng kaligtasan ng sangkatauhan. Iyan ang dahilan kung bakit sinabi ng Panginoon sa kanila: *'Ang ama ninyo ay ang diyablo, at nais ninyong gawin ang mga pagnanasa ng inyong ama'* (Juan 8:44). Marami nang ganitong kaaway

ng Diyos sa kasaysayan ng Simbahan, lalo na sa mga panahon ng rebolusyon sa ating matagal nang nagdurusang tinubuan.

Ang mga taong sinasapian ng demonyo ay hindi lamang ang mga ignorante sa usaping panrelihiyon o karaniwang makasalan; sila ay mga taong ang *'isip ay pabulag ng diyos ng panahong ito'* (2 Cor. 4:4) at ginagamit niya upang makipagdigma laban sa Diyos. Ang mga sinasapian ng demonyo ay mga kahabag-habag na biktima ng Masama; ang mga sinasapian naman ay kaniyang mga aktibong lingkod.

Ang mga patibong ng Masama:

'Kahabag-habag sa sanlibutan dahil sa mga sangkalan,' sabi ng Panginoon; ngunit agad Niyang dinagdag: *'sapagkat hindi maiiwasan na magkaroon ng mga sangkalan'* (Mat. 18:7). *'Hindi maiiwasan'* — malinaw na, para sa ating ikabubuti. Hindi nais ng Panginoon na maging mayabang at pabaya tayo, kundi na lumago at umunlad tayo sa espirituwal.

Bahagyang inihayag ng Panginoon ang suliranin ng tukso sa parabula ng mga damo. *Ang nagtatanim* (ang Panginoon) ay nagtanim ng *mabuting binhi* (kabutihan) sa kaniyang *bukid*, samantalang *ang kaniyang kaaway* (ang diyablo) ay nagtanim ng *mga damo* (tukso) sa gitna nito. Nang *ang mga alipin*, , ay mapansin ang tumubong mga damo at humingi ng pahintulot sa kanilang panginoon *na punuin* ang mga ito, tumanggi siya, na nagsasabing: *'Hindi, baka sa pag-aalis ninyo ng mga damo ay mabunot ninyo pati ang trigo. Hayaan ninyong lumago silang magkasama hanggang sa anihan'* (ibig sabihin, hanggang sa paghuhukom). Doon lamang *'titipunin ng mga anghel mula sa Kanyang Kaharian ang lahat ng tukso at ang mga gumagawa ng kalapastanganan, at ihahagis*

silá sa pugong ng apoy' (Mateo 13:24-42). Sa madaling salita, ang maagang pagtanggap ng mga tukso ay makahahadlang sa proseso ng espirituwal na pag-unlad ng tao.

Tulad ng sa kaharian ng mga halaman at hayop ang pakikipaglaban para mabuhay ay humahantong sa pag-unlad ng mas perpektong at matatag na mga uri, gayundin naman ang pakikipaglaban laban sa mga tukso ay humahantong sa pagbuo ng mas matatag at may mabubuting kaluluwa. Tulad ng pagsubok sa mahalagang metal sa pamamagitan ng apoy, at sa isang mag-aaral sa pamamagitan ng pagsusulit, gayundin ang hinaharap na mamamayan ng Kaharian ng Langit ay sinusubok sa pamamagitan ng mga tukso (1 Ped. 1:7).

Mula sa mga ito at iba pang talata ng Banal na Kasulatan, sumusunod na ang limitadong gawain ng tagatukso ay bahagi ng plano ng Diyos at pinahihintulutan Niya para sa kapakinabangan ng sangkatauhan. Hindi pinapayagan ng Diyos na maghari siya nang pabigla-bigla sa sinuman maliban sa mga mismong sumuko sa kanya.

Paano ipapaliwanag na ang isang anghel na minsang nagniningning at malapit sa Diyos ay ngayo'y gumagawa ng napakababang at karumaldumal na gawain ng pagtutulak sa mga tao sa lahat ng uri ng kasamaan? May ilan na naniniwala na bilang isang sadista, nakakakuha siya ng kasiyahan sa pagpapahirap sa iba. Totoo ito, ngunit may isa pang mas mahalagang dahilan. Tandaan natin na si Lucifer ay napalayo sa Diyos dahil **sa kayabangan**. Nais niyang maging katumbas ng Maylalang sa Kanyang kaluwalhatian at kapangyarihan, ngunit nang matalo siya ng mga anghel na nanatiling tapat sa Diyos, ngayon ay hinahangad niya, kahit papaano, na mapasailalim ang pinakamaraming tao hangga't maaari. Hindi niya ito makakamtan nang mag-isa habang ang mga tao, na may dalang kislap ng kabutihan sa kanilang sarili, ay nasa ilalim ng proteksyon ng Diyos. Upang makamit ang pagmamay-ari ng sinuman, kailangang unahin ng demonyo na sirain ang kanilang moralidad; nagagawa niya ito sa pamamagitan **ng kasalanan**. Sa pamamagitan ng pagtuksu sa mga tao sa loob ng maraming milenyo, perpekto na ng demonyo ang maruming sining na ito. Narito ang kanyang mga pangunahing taktika:

**Panlilinlang,
Pagkakaangkop,
Unti-unti,
Pagpupursige,
Panlilinlang.**

Upang matukso ang isang tao, mahalaga, una sa lahat, na ipagkamali niya ang tukso na ito bilang sarili niyang pagnanasa: saka siya mismo ang magsusumikap nang taimtim upang makamit ang sa tingin niya ay mahalaga para sa kanyang kaligayahan at kapakanan. Kaya naman **tinatago** ng diyablo ang kanyang presensya sa lahat ng posibleng paraan at nagtatago sa likod ng mga pangyayaring ipinapakita niyang paborable. Bukod pa rito, bago tuksuhin ang isang tao, maingat na pinag-aaralan ng diyablo ang kanyang pagkatao, mga hilig at kahinaan, at **iniangkop** ang kanyang mga tukso nang naaayon.

Ang sumusunod na salaysay mula sa Mga Gawa ng mga Apostol ay naglalarawan ng pamamaraang ito ng tukso. Ang mga unang Kristiyano ay namuhay nang napakalapit at nagkakaisang pagkakasundo kaya't pinagsamang-pagsama nila ang lahat ng kanilang pag-aari. Ang mga mas may kaya sa kanila ay nagbenta ng kanilang mga ari-arian upang, gamit ang nalikom, matulungan nila ang kanilang mga kapatid na nangangailangan. Dahil sa taos-pusong pag-ibig na ito ng magkakapatid, wala sa mga Kristiyano ang nagkailangan, at itinuring sila ng mga hindi mananampalataya bilang huwaran ng buong lipunan. Kaya naman, isang Ananias, na isang taong

may-ari, ay natakot na baka isipin na siya ay makasarili, kaya nagpasya rin siyang ibenta ang kanyang ari-arian at ibigay ang kita para sa mga pangangailangan ng komunidad. Ngunit upang hindi siya tuluyang maubusan, nakipagsabwatan siya sa kanyang asawang si Safira na ibigay lamang sa mga apostol ang bahagi ng kita, habang itinatago ang natitira para sa 'emergency'. Sa prinsipyo, karapatan nilang pamahalaan ang kanilang sariling ari-arian. Ang panlilinlang ay nasa katotohanang nais nilang magpanggap na lubos na mapagkawanggawa. Nang dinala ni Ananias ang bahagi ng kanyang pera sa apostol na si Pedro at taimtim na idineklara na iniaalay niya ang lahat ng kanyang ari-arian, napagtanto ng apostol, sa pamamagitan ng banal na kapahayagan, na niloloko siya ni Ananias at sinabi: *'Ananias! Bakit mo hinayaan si Satanas na ilagay sa iyong puso ang pagsinungaling sa Banal na Espiritu at itago ang bahagi ng halaga ng lupa? Hindi ba't sa'yo ang pag-aari mo— ? ... Hindi mo niloko ang mga tao kundi ang Diyos'* (Mga Gawa 5:1–11). Nang marinig ang mga salitang ito, agad na bumagsak si Ananias at namatay.

Nakikita natin kung paanong mapanlikhaang sinamantala ng diyablo ang duwag at kayabangan ni Ananias. Mahigpit ang pagkahilig ni Ananias sa kanyang mga ari-arian, ngunit nais din niyang ituring siyang isang bukas-palad na tagapagbigay. Kaya't iminungkahi ng diyablo sa kanya ang isang napakatalinong kompromiso: isang paraan upang mapanatili ang kanyang mga ari-arian habang nakakamit ang pangkalahatang pasasalamat. Kung tapat na inamin ni Ananias na bahagi lamang ng kanyang pera ang ipinagkaloob niya, wala sanang masamang masasabi rito. Ngunit dahil sa kayabangan, gumamit siya ng panlilinlang. Maaaring nalinlang niya ang mga tao, ngunit hindi ang Diyos, sapagkat nangako ang Panginoon ng malaking gantimpala sa mga magbibigay ng kanilang ari-arian sa mga mahihirap at susunod sa Kanya, na pasanin ang krus ng kahirapan.

Ang unti-unting pamamaraan ay isa pang sandata na matagumpay na ginagamit ng manunukso. Sinamantala ng diyablo ang likas na paglayo ng tao sa kasamaan, inuunawa niya ito sa pagkasala nang paunti-unti, sa anyo ng maliliit na pagbibigay-loob. Kasabay nito, pinapakalma ng diyablo ang tao na ito ay isang beses

na paglihis lamang mula sa karaniwan at kapag nakamit na niya ang kanyang ninanais, mananatili siyang tapat at mabuting tao. Kung susuquin ng isang tao ang tukso, imumungkahi ng diyablo na gumawa siya ng isa pang katulad, ngunit mas malubhang kasalanan — muli sa ilalim ng pagbabalatkayo ng isang 'maliit' na paglihis mula sa karaniwan. 'Babalik ka naman sa tamang landas,' ang paniniyak ng tukso. At sa gayon, habang nabibigay ang isang tao sa tukso, lalo siyang lumulubog sa putik ng kasalanan, nang hindi namamalayan na siya ay naging isang walang magawang alipin ng kanyang mga pagnanasa at biktima ng prinsipeng kadiliman.

Ilarawan natin ang puntong ito sa pamamagitan ng sumusunod na halimbawa. Halimbawa, sabihin nating may isang tao na hindi inaasahang nakakita ng pitaka na nakahiga sa lupa habang naglalakad-lakad. Nang buksan niya ito, natagpuan niya ang isang tiyak na halaga ng pera sa loob. Agad ding nakita niya ang isang kard sa pitaka na may pangalan at tirahan ng may-ari. Ang unang naiisip niya ay ibalik ang pag-aari nang pinakamabilis. Ngunit pagkatapos ay bumubulong sa kanyang tenga ang manunukso na mas matalino raw na itago ang nakuha: 'Pagkatapos ng lahat, para bang ipinadala sa iyo ng Diyos ang perang ito sa napakahirap na panahong ito. At hindi naman ito pagnanakaw, dahil nakalantad ang pera at kahit sino pa ay puwedeng kumuha nito.' Sa puntong ito, pumapasok ang kanyang konsensya at sinasabi sa kanya na kasalanan ang kumuha ng pag-aari ng iba, at dapat niyang subukang hanapin ang may-ari. Kailangan din niya ang perang ito. Ngunit hinahamon ng diyablo ang tinig ng kanyang konsensya at lohikal na pinatutunayan sa lalaki na hindi, ayos lang ang lahat: hindi mo pinulot sa bulsa ng iba ang pera; sa'yo ang nakita mo. Kung susundin ng isang tao ang tinig ng kanyang konsensya at ibabalik ang kanyang nahanap, mararamdaman niya ang panloob na kasiyahan na kumilos siya nang marangal at hindi sinamantala ang kapahamakan ng iba. Ngunit kung susuquin niya ang tukso, itutulak siya ng diyablo patungo sa iba pang, mas hindi tapat na mga gawain, na layuning gawing mandaraya, magnanakaw, at tulisan.

Ang paraan ng diyablo ng paunti-unting panghihikayat ay kitang-kita sa halimbawa ni Hudan — isa sa labindalawang apostol. Si Hudan, na may tungkuling tesorero, ang namamahala sa kahon kung saan inilalagay ng

mga tao ang kanilang mga donasyon para sa pangangailangan ng mga apostol at para ipamahagi sa mga mahihirap. Ang pakikitungo sa pera ay laging pinagmumulan ng tukso, at gaya ng nakikita natin sa mga Ebanghelyo, nagpatalo si Hudás rito. Nagsimula siya, nang paisa-isa, na 'manghiram' mula sa karaniwang lagayan para sa sarili niyang pangangailangan. Dahil sa habag sa makasalanang, sinubukan ng Panginoon na mahinahon na magbigay-saway kay Hudás, ngunit wala itong naging bunga. Hindi niya namamalayan, naging magnanakaw si Hudás. Sa huli, ganoon na kalakas ang pagkahumaling niya sa pera kaya inilagay niya sa panganib ang kanyang Guro kapalit ng tatlumpung pirasong pilak. Sa ganitong paraan, unti-unti, nakuha ng demonyo ang isa sa pinakamalalapit na alagad ni Kristo at dinala siya sa isang kakila-kilabot na kasalanan at pagpapakamatay.

Dahil walang direktang access sa kalooban ng isang tao, sinusubukan ng diyablo na impluwensyahan ito sa pamamagitan ng mga iniisip at damdamin, na nakadepende naman sa mga panlabas na impresyon. Kaya naman nagsusumikap nang husto ang diyablo na magpakita ng mga nakakaakit sa ating mga tenga at mata. Kapag ang isang tao ay nagpatalo sa makasalanang mga iniisip at damdamin, saka lamang nakokontrol ng diyablo ang kanyang kalooban at nahuhuli siya.

Sinamantala ng diyablo ang ating pabagu-bagong loob. Alam niya na, sa prinsipyo, kahit sino—kahit pa'y nakalampas na sa tukso nang libong beses—ay maaaring matalo sa kasalanan sa isang sandali ng pagpapahinga o kapabayaan. Kaya hindi niya pinapayapa ang isang tao hanggang sa huling hininga nito. Kapag nabigo siya sa isa na namang tukso, **matigas ang ulo niyang** naghihintay ng bagong pagkakataon upang muling subukang itulak ang isang tao sa kasalanan. Bilang isang bihasang sikolohista, alam ng diyablo na ang isang tao ay partikular na mahina sa mga sandali ng pagkapagod at pagkabahala. Sa ibang pagkakataon, hinihintay niya na magpakasawa na lang ang isang tao at maging kampante at pabaya. At pagkatapos, sa ganoong sandali, dumarating ang demonyo, bumabagsak sa tao na parang buhawi at itinutulak sila nang eksakto patungo sa kasalanang pinakamadaling makuha sa kanila.

Sa pamamagitan nga ng kanyang pagtitiyaga, nagawa ng diyablo na tuksuhin ang pinakamatuwid na tao noong panahon ng Lumang Tipan — si Haring David. Si David, matapos malampasan ang napakaraming pag-uusig at pagsubok sa buhay, ay sa wakas ay umakyat sa trono ng Israel. Natakot ang kanyang mga kaaway, tumigil ang mga digmaan, sinundan ng mga taong mapayapang kasaganaan, at medyo nagpabaya si David. At nang isang gabi, habang lumabas siya sa bubong ng kanyang bahay, nakita niya ang isang magandang babae na naliligo sa isang paliguan sa katabing bahay. Naging mausisa siya upang malaman kung sino siya. Lumabas na siya ay si Batseba, ang asawa ng isa sa mga mataas na opisyal sa kanyang hukbo. Ang kanyang pakikilala sa magandang kapitbahay ay nauwi sa maling pagnanasa, at nagkasala ang hari. Nagbuntis si Batseba dahil sa bawal nilang relasyon, na ayon sa batas ng mga Hudyo ay parusang bato. Upang mailigtas siya sa isang kahiya-hiya at masakit na kamatayan, agarang pinatawag ni David ang kanyang asawa pabalik mula sa kampanya, upang makasama niya si Batseba at mapaniwala siyang siya ang ama ng kanyang anak. Ngunit sa hindi malamang dahilan, ayaw manirahan ng asawa ni Bathsheba kasama siya at agad na bumalik sa kaniyang hukbo na kumukubkob sa isang lungsod ng kaaway. Naging desperado ang sitwasyon, kaya iminungkahi ng diyablo kay David ang isang mapanlikhang solusyon: ipadala si Urias, ang asawa ni Batseba, sa pinakamapanganib na bahagi ng larangan ng digmaan, upang siya ay mabagsak sa kamay ng kaaway. Sa katunayan, nang makarating si Urias sa unahan ng labanan, tinamaan siya ng palaso ng kaaway, at nagkaroon si David ng pagkakataong pakasalan ang biyuda at itago ang kanyang kasalanang pakikiapid. Higit pa rito, lubos na pinahamak ng diyablo ang isipan ni David kaya nawalan siya ng kakayahang maunawaan kung gaano kasuklam-suklam ang kanyang dobleng kasalanan. Pagkatapos lamang na pilitin ng propeta Natanael ang hari na humatol sa isang kahalintulad na kaso sa pamamagitan ng isang parabula, doon lamang naunawaan ni David na siya mismo ang nagbigay ng hatol sa sarili. Sa matinding pangamba, lumuhod siya sa harap ng Diyos at nagsimulang magsisi nang hayag (2 Samuel, kabanata 11). Hindi niya kailanman napatawad ang sarili sa kasalanang ito at nagsisi siya rito sa buong buhay niya, iniwan

niya sa atin ang kanyang panalangin ng pagsisisi (Awit 50), na hanggang ngayon ay nagpapukaw pa rin sa mga puso ng mga makasalanang nagsisisi. Ganito iniligtas ng mapagkawanggawang Panginoon ang Kanyang matuwid na tao na bumagsak sa bitag ng diyablo.

Sa pamamagitan ng pangyayaring ito at ng iba pang katulad nito, tinuturuan tayo ng Panginoon na huwag maging mayabang: *'Ang sinumang nag-iisip na nakatayo siya nang matatag ay mag-ingat na baka siya mahulog'* (1 Corinto 10:12). Kung ang diyablo, sa kanyang walang-hanggang kapalaluan, ay nangahas na tuksohin ang Tagapagligtas pa nga (Matt. 4:3–10), sino nga ba ang ligtas sa kanyang mga panlilinlang? Kaya, sa pagbababala sa atin, itinuturo ng Panginoon: *'Ang espiritu ay handa, datapuwat ang laman ay mahina. Magbantay kayo at manalangin, upang huwag kayong mahulog sa tukso'* (Mateo 26:41).

Ang pangunahing pamamaraan ng diyablo, na bumabalot sa lahat ng kanyang gawain at sa kanyang buong diwa, ay **kasinungalingan**—kasinungalingan saan man at kailan man—ang pinakabulgar at walang-hiya na mga kasinungalingan, subalit madalas na bihasang pinapahaluan ng kaunting katotohanan upang maging mas kapanipaniwala! Iyan ang dahilan kung bakit inilarawan siya ng Panginoon bilang *"isang sinungaling at ama ng mga kasinungalingan"* (Juan 8:44).

Ang Diyablo ay nagsusumikap na **baluktutin** ang lahat sa ating isipan nang hindi na makilala: inilalarawan niya ang isang maliit na kabiguan bilang isang malaking trahedya na hindi na maibabalik; at ang isang walang kabuluhang kasiyahan o pansamantalang pakinabang bilang pinakamahalagang bagay, halos mismong layunin ng buhay. Sa pamamagitan ng pag-akit sa atin na magkasala, pinatitiyak niya sa atin na ito ay isang ganap na natural at mapapatawad na kahinaan. At kapag ang isang tao ay nagkasala, inihuhulog siya ng Diyablo sa matinding pagkadismaya at itinatanim sa kaniyang isipan ang paniniwalang tuluyan niyang napoot ang Maylalang at walang saysay nang magsisisi. Pinapaniwala ng Diyablo ang isang taong nabibighani sa isang pagnanasa na masyado siyang mahina para subukang magbago. Sa isang taong namumuhay nang banal, sinisikap ng diyablo na itulak

siya sa kayabangan. Ipinapakita niya ang mga kalokohan ng mga pilosopo at iba't ibang gawa-gawang relihiyoso bilang mga kahanga-hangang rebelasyon, habang inilalarawan naman ang katuruan ng Ebanghelyo bilang makabagot at kakaiba. Sinisikap niyang iligaw ang mga nagsusumikap nang buong lakas para sa buhay na espiritwal sa pamamagitan ng kayabangan at pagmamataas. Minsan, nagpapakita pa siya bilang isang maliwanag na anghel o bilang si Kristo Mismo, upang maisip ng tao na siya ay mas mahusay kaysa sa iba (2 Cor. 11:14). Sa mga buhay ng mga santo, makikita ang maraming salaysay kung paano, sa pamamagitan ng mga ganitong bisyon, tinukso niya ang mga asketiko na nakamit ang mataas na antas ng espiritwalidad.

Humihithit ng hindi mapawiang uhaw sa kapangyarihan, hindi ipinagkakait ng diyablo ang anumang pagsisikap o oras sa pagbabagong-anyo ng bawat likas na kahinaan ng tao tungo sa isang hindi mapigilan at kasuklam-suklam na pagnanasa. Nais niyang marumihan ng tao ang sarili nang lubusan at maging mas masahol pa kaysa sa hayop. Pagkatapos, sa pamamagitan ng kasalanan, nakakakuha ang diyablo ng kapangyarihan sa kaniya at ginagawang alipin at masunuring kasangkapan.

Ngunit dahil sa Panginoong Jesucristo, ang kapangyarihan ng diyablo ay hindi magwawakas, at ang kanyang bakal na tanikala ay mas mahina kaysa sa sapot ng gagamba. Sapat na para sa isang makasalanan na lumapit sa Diyos nang may pagsisisi, at ang lahat ng kapangyarihan ng diyablo ay guguhu na parang bahay na gawa sa baraha. *'Dahil dito'y napakita ang Anak ng Dios, upang sirain ang mga gawa ng diablo'* (1 Juan 3:8). Ang Panginoon mismo ang Makapangyarihan na nagbigkis sa malakas na tao at nilusuban ang kaniyang mga pag-aari (Mat. 12:29). Kaya't magmadali tayo sa Tagapagligtas para sa tulong at proteksyon. Sa matibay na pananampalataya at mabuting pamumuhay, labanan natin ang nahulog na espiritu, at tatakas siya sa atin, gaya ng ipinangako (Santiago 4:7),

Ang Tukso ng Okultismo

"Sinasabi nang malinaw ng Espiritu na sa mga huling araw ay may ilang tatalikod sa pananampalataya at susunod sa mga espiritung mapanlinlang at sa mga katuruan ng mga demonyo" (1 Tim. 4:1).

Tulad ng isang bata na lumalapit sa kanyang ina, gayon din ang tao na likas na lumalapit sa Diyos — lalo na sa mga mahihirap na sandali ng buhay. Sa Diyos, nakikita nila ang kanilang Langitnang Ama, na nagnanais ng kanilang kabutihan at kayang gawin ang imposibleng bagay. Nangako ang Panginoong Jesucristo: *'Humiling kayo, at kayo'y bibigyan; maghanap kayo, at kayo'y makakatagpo; kumatok kayo, at kayo'y pagbubuksan'* (Mat. 7:7). May ilan na nananalangin para sa pisikal na paggaling, para sa tulong sa trabaho, para sa pagpapalakas ng kanilang pamilya, o para sa kabutihan ng kanilang mga anak; ang iba naman ay nananalangin para sa pagpapalakas ng kanilang pananampalataya, para sa gabay sa panalangin, o para sa Banal na Espiritu—bawat isa ayon sa kanilang sariling espirituwal na antas. Gayunpaman, tinatanggap ng Diyos ang mga panalangin ng lahat ng lumalapit sa Kanya nang may taos-puso at masidhing pananampalataya.

Bukod sa katotohanang ang panalangin ay nagdudulot ng tulong ng Diyos sa atin, kapansin-pansin din ito dahil pinapalago nito ang panloob na pag-unlad ng isang tao. Ito ay dahil ang panalangin ay hindi monologo, kundi **isang pag-uusap** kung saan ang Panginoon ay tumutugon sa kaluluwa at pinapaliwanagan ito ng biyaya ng Banal na Espiritu. Sa pamamagitan ng pagbibigay-liwanag sa panloob na mundo ng isang tao, tinuturuan sila ng Diyos na hanapin hindi lamang ang materyal at pansamantala, kundi, higit sa lahat, ang walang hanggan at ang tunay na mahalaga. Napagtatanto ng isang taong nakikipag-usap sa Diyos sa panalangin na ang Diyos ang pinakamataas at makapangyarihang Pag-iral, puno ng pag-ibig, ngunit matuwid din, na dapat igalang. Hindi Siya maaaring manipulahin bilang isang uri ng bulag na puwersa. Siya ang Ama, na dapat sundin. Kaya naman, ang

personal na karanasan sa panalangin, na sa simula ay umuusbong bilang resulta ng mga partikular na pangangailangan, ay nag-aambag sa **moral na kaganapan** ng isang tao at humahantong sa kanila sa pinakamataas na kabutihan—ang Kaharian ng Langit.

Ang kabaligtaran ng ganitong malusog na relihiyon, na nakabatay sa pananampalataya at pagsunod sa Diyos, ay ang hindi malusog na, 'madilim na espiritwalidad' ng okultismo. Dito rin, may elemento ng sobrenatural at paghahanap ng tulong—ngunit ang tulong ay hinahanap hindi mula sa Maylalang, kundi mula sa mga kadudang-dudang espiritu o mysteryosong puwersang hindi pisikal. Habang ang malusog na pananampalataya sa Diyos ay nagpapadakila sa isang tao, ang hindi malusog na pananampalatayang okultismo ay nagpapahina sa kanila sa espirituhanong paraan. Ito ay nakatuon lamang sa makalupa, sa walang kabuluhan, at sa makasalanan. Ang layunin ng mga okultong gawain ay purong utilityan: upang matuklasan ang mga lihim, makamit ang tagumpay sa mundo, makuha ang pag-ibig ng isang tao, mapabuti ang kalusugan, gumamit ng bio-enerhiya, palawakin ang sariling potensyal, maghiganti sa kaaway, o simpleng 'maglaro' sa mga mysteryoso. Marami ang nahihikayat dahil sa katotohanang makamit ang lahat ng ito nang walang anumang pisikal na pagsisikap at nang hindi lumalabag sa batas sibil.

Habang ang pagtalikod sa Diyos ay nagpapagising sa konsensya ng isang tao at nagtutulak sa kaniya na magsisi at magbago, ang mga okultong gawain naman, sa kabaligtaran, ay hindi naglalagay ng anumang moral na obligasyon: kunin mo lang ang gusto mo at mag-enjoy ka! Ang tila kalayaang ito mula sa mga obligasyong moral ang pangunahing kaakit-akit ng okultismo. Ngunit, gaya ng ating makikita mamaya, ang mga espiritong ito na tila matulungin mula sa kabilang mundo ay hindi altruista, at sa kalaunan ay nagbabayad nang malaki ang isang tao para sa mga pabor na natanggap. Sa simula lamang ay tila madali at tuwiran ang lahat.

Ang okultismo ay kasing-tanda ng sangkatauhan mismo. Ang pagkain ng ipinagbabawal na bunga sa Hardin ng Eden ay ang unang pagtatangka ng sangkatauhan na magkamit ng pambihirang kaalaman at kakayahan sa

pamamagitan ng okultong paraan (tingnan Genesis, Kabanata 3). Ang mga salamangkero, shaman, necromancer, at iba pa ay palaging umiiral, ngunit kadalasan ay nasa 'ilalim ng lupa'. Ang mahalaga para sa ating panahon ay ang patuloy na pagdami ng mga taong naaakit at nabibighani sa iba't ibang anyo ng okultismo, na pinatutunayan ng napakaraming seryosong pag-aaral sa kasalukuyan. Kaya naman, si Mircea Eliade, isang iskolar ng paghahambing ng relihiyon at okultismo sa University of Chicago, ay napuna sa kanyang aklat na **Occultism, Witchcraft and Cultural Fashions**: "Bilang isang historyador ng relihiyon, hindi ko maiwasang mabigla sa napakalaking kasikatan ng salamangka sa kontemporaryong kulturang Kanluranin at mga subkultura nito. Kasabay nito, ang pagkahumaling na ito sa salamangka ay bahagi lamang ng isang mas malawak na uso, ito ay: ang mas matinding interes sa lahat ng uri ng okultismo at esoteryang agham" (The University Press, Chicago IL 1976). Sa ilalim ng impluwensya ng kasalukuyang uso na kilusang 'New Age', libu-libong tao sa US ang nag-aangking sila ay '*channelers*' (mga medium) at '*psychics*' (mga manghuhula), at milyon-milyon ang lumalapit sa kanila para sa payo at serbisyo, at humahanga sa kanilang panitikan. Ang ilan sa mga channelers na ito ay kilala sa mga sirkulo ng sining at telebisyon. Sa Europa, Canada, Brazil, Russia at iba pang mga bansa, kapansin-pansin din ang pagtaas ng interes sa sobrenatural. Nagsimula nang makapasok ang impluwensya ng mga okultong ideya sa mga seryosong akademikong disiplina tulad ng sikolohiya, medisina, pilosopiya, arkeolohiya at iba pa. Nagsimulang lumitaw ang mga huwad na Kristiyanong sekta, na nagpapalaganap ng mga sinaunang okultong ideya na nakabalot sa huwad na siyentipiko at Kristiyanong terminolohiya. Sa mga tindahan ng libro, makikita ang isang espesyal na seksyon na nakalaan para sa kilusang 'New Age'. Puno ito ng mga pamagat tulad ng: 'Mga Bruha sa Gitnang Panahon', 'Ancient Egyptian Magic', 'The History of Secret Societies', 'The Serpent and the Rainbow', 'The Secret Words of Haitian Shamans and Zombies', 'Encyclopaedia of Ancient and Forbidden Knowledge', 'From Kabbalah to Astral Worlds: Mental Energies and the Secrets of Intimate Relationships', 'Ang Aklat ng Banal na Mahika: Ang Pangunahing Madilim na Pinagmumulan ng Kaalamang Okulto', 'Diksyunaryo

ng mga Makabagong Bruha: Lahat ng Kailangan Mong Malaman para Maghagis ng Anting-anting', 'Tuparin ang Iyong Mga Pagnanasa sa pamamagitan ng Enerhiyang Okulto', 'Levitasyon – Ano Ito at Paano Ito Gawin'.

Si Dr Walter R. Martin, isang nangungunang eksperto sa mga kulto sa Amerika, ay nagsasabing 60 porsyento ng mga Amerikano ay nagsasagawa ng mga okultong pamamaraan sa isang paraan o iba pa o ay interesado sa okultismo. May mahigit 3,000 na mga tagapaglalathala ng mga aklat at magasin tungkol sa okultismo, na may pinagsamang taunang kita na isang bilyong dolyar. Kahit ang mga pangunahing magasin, na karaniwang hindi interesado sa larangang ito, ay naglalathala ng mga artikulo tungkol sa mga teknik sa okultismo, mga palatandaang astrolohikal, pagpapagaling gamit ang kristal, at iba pa. Sa Russia rin, umaabot na sa antas ng epidemya ang pagkahumaling sa okultismo. Ang mga malulungkot na katotohanang ito ay nagpapahiwatig ng espirituwal na pagkasira ng makabagong lipunan at nagbabadya sa nalalapit na Ikalawang Pagparito ni Cristo.

Ang salitang '*occultism*' ay nagmula sa salitang Latin na '*occultus*', na nangangahulugang 'isang bagay na nakatago at hindi maaabot ng karamihan'. Saklaw ng larangan ng okultismo ang iba't ibang hindi maipaliwanag na phenomena at mga aktibidad na nagpapagalaw sa mga misteryoso at hindi-pisikal na puwersa. Ang mga okultong gawi ay may mga sumusunod na layunin: 1) makamit ang kaalamang hindi maaabot sa pamamagitan ng karaniwang pisikal na paraan; 2) makipag-ugnayan sa mga espiritu o labis-sa-kalikasan na puwersa; 3) matutunang manipulahin ang mga espiritong ito o ang mga puwersang ito. Narito ang isang bahagyang listahan ng mga aral at gawi sa okultismo: propesyonal na hula, astrolohiya, palmistri, numerolohiya, teosofiya (ang Blavatsky Society), Kabbalah, antroposofiya, espiritwalismo, paglalakbay sa astral, ilang anyo ng mistisismo, transendental na meditasyon, mediumship o channelling, yoga, psychic (hindi-konbensyonal) na pagpapagaling, biofield therapy, ritual coding, shamanismo, kulto, at lahat ng anyo ng puti at itim na mahika.

Sa ating panahon, ang okultong pagtuturo na kilala bilang 'New Age' ay nagkakaroon ng malaking kasikatan, matapos masipsip ang maraming mas lumang okultong pagtuturo. Ang ilang makabagong sekta at kulto ay

nagmula sa pamamagitan ng 'mga rebelasyon' mula sa mga espiritu, o isinasama ang mga elemento ng okultismo at gumagamit ng mga okultong gawi. Kabilang sa mga ito, ang mga sumusunod ay dapat banggitin: ang Orden ng Rosicrucian, ang mga aral ni Roerich ('Living Ethics' o 'Agni Yoga'), ang Samahan ng mga Puting Brodtkapad, ang mga samahan ni E. Blavatsky, ang kilusang 'New Age', ang sekta ng Aum Shinrikyo, ang Krishnaismo, ang Lucius Trust (Alice Bailey), Eckankar (Paul Twitchell), The Children of God (David Berg), ang Unification Church (Sun Moon), ang Anthroposophical Society (Rudolf Steiner), Astara (Earlyne Chaney), ang 'simbahan' ng Mormon (Joseph Smith kasama ang kanyang 'anghel na si Moroni'), Christian Science (Mary Baker Eddy) at iba pa.

Ano ang nagtutulak sa mga nagising na tao ng ika-20 siglo na lumapit sa mga hindi siyentipiko at kadudang gawain gaya ng pagtawag sa mga espiritu? Ang sagot sa tanong na ito ay nakasalalay sa katotohanang hindi kayang tugunan ng agham at materyalistang doktrina lamang ang pinakamataas na hangarin ng sangkatauhan. Mayroong isang bagay sa loob ng bawat isa sa atin na naghahangad ng mas mataas, ng espiritwal, at nananabik sa mga sagot sa mga pangunahing tanong: bakit tayo nabubuhay; mayroon bang ibang mundo at ibang, mas perpektong anyo ng pag-iral; ano ang naghihintay sa atin sa kabila ng libingan; at mayroon bang mga puwersang hindi pisikal () na makakatulong sa isang tao na malampasan ang mga batas ng pisika at makamit ang pangmatagalang kaligayahan? Kaya naman, nang hindi namamalayan o pinapabayaang ang pagtuturo ng Kristiyanismo, ang mga tao ay lumalapit sa mga esoterikong aral. Ipinagmamalaki ng mga aral na ito na nasasagot nila ang malalim at pangunahing mga tanong tungkol sa pag-iral at nagbubukas ng daan sa mga puwersang hindi pisikal. Ngunit ang mga sagot na ito ay hindi totoo, at ang mga pamamaraang kanilang inirerekomenda ay mapaminsala. Ang pinakatakot na bagay ay pinipigilan nila ang takot ng isang tao sa Diyos at ang kanyang pakiramdam ng pananagutan sa kanyang mga ginawa. Ang mga nahulog na espiritu ay nagtatanim sa baguhang okultista ng paniniwalang walang paghuhukom ng Diyos o walang hanggang pagdurusa; sa kabaligtaran,

inaangkin nila na ang lahat ay madali at kaaya-aya. Kaya, pagyamanin mo ang iyong sarili ng kaalaman at tanggapin ang kapangyarihang inaalok sa iyo. At, sa katunayan, paminsan-minsan bilang resulta ng mga okultong gawain, nakakabuo ang isang tao ng mga pambihirang kakayahan — telepatiya, clairvoyance, ang kakayahang 'magpagaling gamit ang sariling biofield' o ilipat ang mga bagay mula sa malayo (telekinesis), at iba pa. Ngunit, gaya ng ating makikita, ang mga kakayahang ito ay hindi kusang-loob na umunlad sa kanila, kundi sa **tulong ng maruruming espiritu**, at samakatuwid ay napakapanganib at nakasasama. Bagaman, upang hindi matakot ang isang inosenteng baguhan, mapanlinlang na itinatago ng mga demonyo ang kanilang presensya at nagpapanggap bilang: a) mga walang-hazard na naglalakbay na espiritu, o b) impersonal na enerhiyang hindi pisikal, na kumakalat sa buong kosmos o nakatago sa loob mismo ng tao. Suriin natin kung hanggang saan tumutugma sa katotohanan ang mga kaisipang ito ng mga okultista.

a) Ang kalikasan ng mga espiritong okultismo

Naganap ang komunikasyon sa mga espiritu alinman sa pamamagitan ng *espiritwalismo* o pamamagitan ng *mediumship*. Ang kasaysayan ng pagtawag sa mga espiritu (spiritismo) ay nagmula pa noong sinaunang panahon. Binanggit din ito sa Bibliya bilang isang gawi na ipinagbabawal ng Diyos at itinuturing na makasalanan: *'Huwag kayong lumapit sa mga nagpapatawag sa mga patay, o sa mga salamangkero, at huwag ninyong dungisan ang inyong sarili sa pamamagitan nila' (Lev. 19:31). 'Kung ang sinumang kaluluwa ay lumapit sa mga nagpapatawag ng mga patay at sa mga salamangkero, upang sundan sila sa kanilang pakikipagpahamak, itatalaga Ko ang Aking mukha laban sa kaluluwang iyon at ihihiwalay Ko ito mula sa gitna ng kanyang bayan' (Lev. 20:6, 20:27).* Sa mga espiritistang séansa, ang espiritu ay nagpapakita alinman sa anyo ng isang multo o sa pamamagitan ng impluwensya nito sa iba't ibang bagay, halimbawa, sa pamamagitan ng paggalaw ng maliit na plato, pagtapik sa mesa, pag-uyog ng pendulo (Ouija board), at iba pa. Sa mga mediumistikong séansa, inilalagay ng isang medium

sa kalagayang parang trance ang kanilang katawan sa pagtatapon ng isang espiritu, na sa pagpasok nito sa tao, kinokontrol ang mga galaw ng katawan nito, gumagawa ng iba't ibang kilos sa pamamagitan nila, at nagpaparating ng iba't ibang rebelasyon. Pinapopular ng makabagong kilusang 'New Age' ang ikalawang anyo ng komunikasyon sa mga espiritu (o 'puwersa'), na tinatawag nilang 'channelling' (mula sa salitang Ingles na 'channel', na nangangahulugang 'maghatid'). Habang pumapasok ang medium (channeller) sa isang katayuang parang trance, kusang nanginginig ang mga kalamnan ng kanilang mukha at labi. Kapag ganap nang sinakop ng espiritu ang medium, nagbabago ang ritmo ng kanilang paghinga, at nag-iiba ang kanilang ekspresyon sa mukha, minsan ay hindi na makapagtanto. Nagbabago rin ang kanilang boses, kaya ang boses ng isang babae, halimbawa, ay nagsisimulang magtunog na parang bass ng lalaki. Paglabas mula sa trance, hindi na maalala ng tao ang nangyari sa kaniya o ang kaniyang mga sinabi habang nasa mediumistic na kalagayan. Sa simula, hindi nangahas ang espiritu na pumasok sa medium nang walang pahintulot nito, at kinakailangan ng medium mismo na anyayahan itong pumasok. Gayunpaman, pagkatapos ng paulit-ulit na mediumistic séances, ang pagpasok ng espiritu ay maaaring maging hindi kusang-loob at kusang-nagaganap, at ang medium ay nagiging nasasakupan ng espiritu.

Walang duda na maraming mandaraya sa hanay ng mga espiritista at medium. Gayunpaman, mayroon ding malaking bilang ng mga tunay na tagapagpraktis na tunay ngang nakikipag-ugnayan sa mga nilalang mula sa ibang mundo at tumatanggap mula sa kanila ng kaalaman at kakayahan na hindi naaabot ng ibang tao. Ang nakararami sa mga karaniwang tagapamagitan at spiritwalista ay walang ideya kung gaano **ka-tuso at ka-delikado** ang mga nilalang na kanilang pinagkakatiwalaan. Malayo sila sa pagiging walang-sala at naglalakbay na mga kaluluwa, at hindi rin sila mga pwersang walang pakiramdam ng kalikasan. Sa kabaligtaran, ayon sa patotoo ng maraming propesyonal na medium at mangkukulam, **sadyang** niloko sila ng mga espiritong kanilang nakakasalamuha. Nagkunwari silang mabuti upang makontrol sila at saktan. Halimbawa, si Satprem, isang disipulo ng occultist at gurong Hindu na si Sri Aurobindo, ay nagsulat: 'Alam ng lahat ng mga occultist na ang

mga espiritu ay kayang magporma ng anumang anyo na kanilang nais' (Satprem, *Sri Aurobindo or the Adventure of Consciousness*, New York, Harper and Row, 1974).

Malinaw na inilarawan ni Robert Monroe ang isang insidente kung saan, sa isa sa kanyang mga 'astral' na paglalakbay, siya ay sumailalim sa isang walang-hiya at patuloy na pag-atake ng masasamang espiritu. Sa pinakakritikal na sandali ng pakikibaka, biglang nagkunwaring anyo ng kanyang dalawang minamahal na anak na babae ang dalawa sa mga espiritu. Ginawa nila ito nang hindi inaasahan at napaka-kumbinsing para k , kaya nawalan ng kakayahan si Robert na lumaban at muntik nang mamatay (*Journeys out of the Body*, Garden City, NY, Anchor Books, 1973).

Ang kilalang medium na si Emanuel Swedenborg, na naglaan ng kanyang sarili sa pakikipag-ugnayan sa mga espiritu at kinilala ng marami bilang isang seryosong awtoridad sa okultismo, ay nagpapatotoo na ang mga espiritung kinakausap ng mga espiritista at medium ay napaka-mapanlinlang at tusong kaya't imposibleng matukoy ng isang taong lumalapit sa kanila ang kanilang tunay na pagkakakilanlan at mga intensyon. Ang mga espiritung ito ay mahusay na aktor, nagpapanggap bilang mga kaluluwa ng mga patay. Nagbabala si Swedenborg sa mga baguhang okultista sa mga sumusunod na salita: 'Kapag nagsalita ang mga espiritung ito, hindi sila dapat paniwalaan sa anumang paraan, dahil iniimbento nila ang lahat at patuloy na nagsisinungaling ... Higit pa rito, ginagawa nila ito nang may matinding kumpiyansa at tapang na lubos na naguguluhan ang isang tao. At kung ang isang tao ay maniwala kahit bahagya sa kanilang inaangkin, ang mga espiritu, nang may sukdulang tapang, ay nag-iimbento ng mga bagong gawa-gawa, upang tuluyang malito ang isang tao. Kaya, dapat mag-ingat ang lahat laban sa mga espiritu at huwag maniniwala sa kanila kahit man lang kaunti' (*The True Christian Religion*, New York, E.P. Dutton, 1936).

Nakakarinig tayo ng katulad na patotoo mula kay Uri Geller, na kilala sa kanyang kakayahang yumuko ng mga kutsara at kutsilyo sa pamamagitan ng telepatiya. Siya at ang kanyang mentor, ang parapsychologist na si

Andrija Puharich, M.D., ay madalas nakararanas ng pakiramdam ng pagkabahala habang nakikipag-ugnayan sa mga espiritu, at napapansin nila ang isang kakaiba at kahina-hinalang kilos ng mga ito. Paulit-ulit na napag-alaman ng mga okultista na kumikilos nang napaka-malabong paraan ang mga espiritu, na para bang naglalaro sila sa kanila (Andrija Puharich, Uri, New York, Bantam 1975). Nakaranas din ng parehong hindi maginhawang pakiramdam ang iba pang mga propesyonal na spiritista at medium.

Kaya, kung **nagsisinungaling** ang mga espiritu ng mga okultista, hindi ba malinaw na **hindi** sila mabubuting anghel o mga lingkod ng Diyos? Hindi rin sila maaaring maging kaluluwa ng mga yumao, dahil, ayon sa Banal na Kasulatan, hindi pinapayagan ang mga kaluluwa na maglibot sa mundo ayon sa kanilang kalooban. Sa kabaligtaran, pagkatapos ng kamatayan ng isang tao, inilalagay ng Diyos ang kaluluwa nito sa isang tiyak na lugar—sa paraiso o sa impiyerno—kung saan dapat manatili ang kaluluwa hanggang sa Araw ng Paghuhukom (*'itinakda na ang tao'y mamatay na minsan, at pagkatapos nito'y ang paghuhukom'*, Mga Gawa 9:27). Kaya, kung ang mga espiritung inaanyayahan ng mga okultista ay hindi mga anghel at hindi rin mga kaluluwa ng mga patay, malamang na sila ay mga espiritu na nasasailalim sa kaniya na sinabi ng Tagapagligtas, *'Siya ay sinungaling at ama ng mga kasinungalingan,'* ibig sabihin, ang diyablo (Juan 8:44). Kaya naman, ang mga spiritualista at mga channeller, sa pamamagitan ng paglalagay ng kanilang tiwala sa mga espiritung mula sa ibang mundo, inilalagay ang kanilang sarili at ang iba pa sa lubhang panganib (ipapaliwanag namin ito nang mas detalyado sa ibaba). Mahirap intindihin kung paano ang mga taong hindi kailanman magtitiwala sa isang estranghero ay napaka-inosenteng inilalagay ang kanilang tiwala sa mga nilalang mula sa ibang mundo na wala silang alam at na madalas mahuhuling nagsisinungaling.

b) Hindi ba impersonal ang espiritwal na enerhiya?

Ngayon, pag-aralan natin ang ikalawang pananaw, na patok sa ating panahon, na ang mga okultong gawain ay nagpapagalaw ng enerhiyang hindi pisikal, na alinman ay nakakalat sa buong kosmos o nakatago sa loob mismo ng mga nagsasagawa nito. Ang pananaw na ito ay partikular na kaakit-akit sa makabagong skeptiko, na hindi kinikilala ang isang personal na Diyos o ang espirituwal na mundo. Ang isipan ng isang taong mayabang ay napaluluguran ng ideya na sa pamamagitan lamang ng kanilang hangarin, maaari nilang igalaw ang isang makapangyarihang enerhiyang hindi materyal at paglingkuran sila nito. Batay sa palagay na umiiral ang mga impersonal at di-pisikal na puwersa, lumitaw ang ilang makabagong teoryang okultismo na, nakasuot ng halos-siyentipikong terminolohiya, ay inihaharap sa mambabasa bilang kapaki-pakinabang na mga resipe para sa bawat sitwasyon sa buhay.

Ang tagumpay ng mga makabagong aral na okultismo ay napakalaki dahil, sa paningin ng mga naghahanap ngunit hindi edukado sa espirituwal, tila nagbubunyag ito ng mga bagong mundo: ang lahat ng dati'y misteryoso at imposible ay biglang nagiging maipapaliwanag at maaabot. Walang dapat katakutan, walang dapat ikabahala — lahat ay simple at kayang-kaya ng mga nakatutong kontrolin ang mga pwersang hindi pisikal.

Tandaan: Ang isang partikular na panganib sa kalusugang pangkaisipan ay dulot ng sangay ng okultismo na nagtataguyod ng isang pamamaraan ng pag-access **sa panloob** na pinagkukunan ng enerhiya sa loob ng indibidwal (A. Klizovsky, *The Foundations of a New-Age Worldview*). Ayon sa pagtuturo na ito, sa pamamagitan ng pagkahasa sa isang tiyak na pamamaraan, sinuman ay maaaring makabuo ng multidimensyonal na persepsyon ng panlabas at panloob na mundo, mapanatili at maibalik ang kanilang sariling kalusugan at ng iba, matutong ma-access ang anumang impormasyon, buksan ang ikatlong mata, magsagawa ng astral na paglalakbay, at matutong buksan ang kanilang mga chakra. Ang pagbubukas ng mga chakra gamit ang mga espesyal na teknik upang pakawalan ang enerhiyang sikiko ay nangangako ng walang limitasyong mga posibilidad. Maaaring maging parang diyos ang isang tao — nagkakaroon ng clairvoyance, telepathy, telekinesis, at iba pa. Gayunpaman, nagbabala ang mga eksperto sa larangang ito (A. Klizovsky) na ang pagbubukas ng sariling bio-enerhiya ay may kaakibat na panganib ng maraming malubhang

kahihinatnan. Ang masusing pagsusuri sa paksang ito ay lampas sa saklaw ng pinag-uusapan dito. Ipinapaalala lamang namin na ang mga taong nagsisikap na buksan ang kanilang mga chakra ay napapinsala ang kanilang isip, minsan ay hindi na maibabalik.

Nakakatuwa na ang mga espiritu mismo, na kumikilos sa 'likod ng mga eksena' ng mga makabagong quasi-siyentipikong okultong eksperimento, ay hindi man lang naiinis sa katotohanang hindi pinapansin ng mga tagapag-channel ang kanilang gawain at tinatago ang kanilang mga ambag. Sa kabaligtaran, kusang-loob na nagtatago ang mga espiritu sa likod ng mga impersonal at hindi-pisikal na puwersa, dahil mas pinapadali nito para sa kanila na makamit ang kanilang pangunahing layunin: ang pagpapalupig sa sangkatauhan. At ganap itong naaayon sa kanilang panig, sapagkat ang kanilang prinsipeng mismo, ang diyablo, ay isang maraming-aspeto at bihasang demagogo. Sa isang taong may intelektwal na kuryosidad, sinasabi niya: 'Ibibigay ko sa iyo ang labis-natural na kaalaman; ' sa isang taong may hilig sa mistisismo: 'Ihahayag ko sa iyo ang mga hiwaga ng pag-iral'; sa mga uhaw sa kapangyarihan, ipinapangako niya ang kaluwalhatian at sikanan; sa mga naghahanap ng kaligayahan sa lupa, ipinapangako niya ang lahat ng biyaya ng buhay; samantalang sa hindi mananampalataya ay itinatanim niya ang kaisipan: 'Hindi ako umiiral; isang produkto lamang ako ng imahinasyon!'

Kaya, matapos mailigaw ang isang tao gamit ang pinakamahalaga sa kaniya, lalo pang inilalayo ng diyablo ang taong iyon sa Diyos, hanggang sa itapon niya ito sa kailaliman ng impyerno. Dahil sa kanyang kakayahang umangkop sa pag-iisip ng tao, nagawa ng diyablo na iligaw ang marami sa ating kapanahunan gamit ang mga sinaunang kuwentong okultismo, na binabalutan ang mga ito ng halos-siyentipikong terminolohiya. Dahil dito, nagkaroon sa ating panahon ng isang partikular na sangay ng agham—ang parapsychology—na pinag-aaralan at sinisikap magbigay ng siyentipikong paliwanag para sa mga sinaunang shamanic at mediumistic na gawi.

Ngunit nananatili ang isang pangunahing tanong: umiiral ba ang di-pisikal, moral na neutral na enerhiya, at kung gayon, ano ang kalikasan nito? Upang masagot ang mga tanong na ito, dapat tandaan na anumang enerhiya

o puwersa, materyal man o espiritwal, ay laging kaugnay sa **pinagmumulan** nito. Halimbawa, ang anumang pisikal na enerhiya o larangan (tulad ng elektromagnetiko, grabitasyonal, atbp.) ay hindi umiiral 'sa sarili nito', kundi nagmumula sa mga partikular na subatomic na partikulo (mga photon, graviton, atbp.). At dahil ang mga pisikal na partikulo ay hindi personal, ang mga larangang nabubuo nila ay hindi rin personal at samakatuwid ay moral na neutral. Sa katulad na paraan, ang espiritwal na enerhiya (espiritwal na puwersa) ay hindi umiiral 'sa sarili nito', kundi nagmumula rin sa isang espiritwal na nilalang o sa iba pa. At dahil ang mga espiritong nilalang (mga anghel, tao, demonyo) ay **mga personalidad**, ang enerhiyang nagmumula sa kanila ay naaapektuhan ng kanilang moral na kalagayan — mabuti man o masama. Lubos itong nauunawaan ng mga bihasang psychic kaya't sinisikap nilang protektahan ang kanilang sarili mula sa moral na kontaminasyon.

Alam ng lahat na sa mundong ginagalawan natin, kasabay ng itim at puti ay may kulay-abo; kasabay ng liwanag at dilim, may mga kalahating-anino. Ngunit sa isang bakanteng espasyo, walang kalahating-anino; mayroon lamang ganap na liwanag o ganap na dilim. Ganoon din, sa espirituwal na mundo ay walang kalagayang malabo ang moralidad. Ang mga espiritu (kumpara sa mga tao) ay payak na nilalang: maaari silang maging ganap na mabuti (mga anghel) o ganap na masama (mga demonyo). Alinsunod dito, sa espirituwal na mundo ay may dalawang estado lamang: langit o impiyerno. Walang gitnang, neutral na estado. Sa pagkaunawa nito, dapat tayong sumang-ayon na ang kapangyarihan (enerhiya) na nagmumula sa Diyos at sa mga anghel ay laging mabuti at humahantong sa kabutihan, samantalang ang kapangyarihan (enerhiya) na nagmumula sa mga demonyo ay laging masama at humahantong sa kasamaan. Kinukumpirma ito ng maraming siglo ng karanasan ng Simbahan. Ang kapangyarihang nagmumula sa Diyos, o ang 'di-likhang banal na enerhiya' (gamit ang mga salita ni San Gregorio Palamas), ay isang kapangyarihang nagbibigay-liwanag at nagbibigay-buhay sa kaluluwa. '*Guro, mabuti sa amin na narito sa iyong piling,*' ang sigaw ng mga alagad nang sila'y naligo sa banal na liwanag sa Bundok Tabor (Matt. 17:1–13).

Ngunit ang mga tao ay mas kumplikado kaysa sa mga simpleng espiritu (mga anghel at demonyo). Kaya naman, maaari silang manatili sa isang moral na hindi tiyak na kalagayan nang ilang panahon at kayang mag-alanganin sa pagitan ng mabuti at masama. Dahil mismo sa moral na dualidad at kawalang-tatag ng tao, pinapawalang-bisa ng kabutihan at kasamaan sa kanyang kalooban ang isa't isa, kaya't mahina at hindi epektibo ang kanyang espirituwal na enerhiya kumpara sa enerhiya ng mga dalisay na espiritu. Katulad ito, halimbawa, ng kung paano sa isang atom, pinapawalang-bisa ng mga elektron na may negatibong karga ang positibong karga ng nukleo. Sa espirituwal na mundo, gayunpaman, walang mga puwersang hindi pisikal na moral na neutral, dahil nagmumula ang mga ito sa mga nilalang na may moral na katangian — mga anghel o demonyo. Samakatuwid, tuwing nakakasalamuha ng enerhiyang nagmumula sa mga nilalang na ito ang isang tao, mararanasan niya ang alinman sa pagkahila patungo sa kabutihan o sa kasamaan.

Tandaan: Siyempre, ang pangunahing pinagmumulan ng lahat ng uri ng enerhiya ay ang Diyos. Ngunit ginamit ng mga nahulog na anghel ang enerhiyang ito sa kasamaan, gaya ng ginawa nila sa iba pang mga biyayang ipinagkaloob sa kanila ng Maylalang.

Kaya naman, nagkakamali ang mga okultista tungkol sa pagiging neutral at kaligtasan ng enerhiyang hindi pisikal. Dahil hindi pinapayagan ng Diyos o ng Kanyang mga anghel na manipulahin sila, agad namang sumasagot sa serbisyo ng mga okultista ang mga demonyo. Sila ang nagbibigay sa mga okultista ng kinakailangang enerhiya. Ngunit hindi ito ginagawa nang hindi makasarili. Ipinapautang nila ang enerhiyang ito, at sa mataas na interes. Alam ito ng mga salamangkero, mangkukulam, Satanista at maraming propesyonal na okultista, ngunit itinago nila ito. Upang maiwasan ang walang batayang mga pahayag, maglahad tayo ng ilang opinyon ng mga eksperto.

Nagbibigay ng lektura si Propesor Michael Harner sa mga Unibersidad ng Columbia at Yale. Nagtuturo rin siya ng antropolohiya sa New School for Social Research sa New York at siya ang may-akda ng **The Way of the Shaman**. Ang kanyang pananaliksik sa okultismo ang nagpatibay ng kanyang paniniwala na ang espirituwal na

mundo ang pangunahing pinagmumulan ng kapangyarihan ng isang shaman. "Nang walang gabay na espiritu, imposible na maging isang shaman, dahil kailangan ng isang shaman ang isang makapangyarihang pinagkukunan ng enerhiya" (New York: Bantam, 1986).

Kinikilala rin ng mga gurong Hindu at Budista (mga guro) na ang kanilang kapangyarihan ay nagmumula sa mundo ng espiritu. Halimbawa, napuna ni Indries Shah: "Ang mga guru ay hindi nagmamay-ari ng pambihirang kapangyarihang espiritwal sa kanilang sarili. Tinatanggap nila ito mula sa mga espiritu. Ang tanging pag-aari ng guru ay ang kakayahang magpokus" (*Oriental Magic*, NY, E.P. Dutton, 1973). Sa aklat na **The Adventures into the Psychic**, si Jess Shearn, isang matagal nang mananaliksik sa mga parapsychological na phenomena, ay nagbigay ng sumusunod na obserbasyon: "Halos walang eksepsiyon, lahat ng mahuhusay na medium ay naramdaman na sila ay instrumento ng isang kapangyarihang hindi mula sa mundong ito na dumadaloy sa kanila. Hindi nila iniuugnay ang anumang kapangyarihan sa kanilang sarili" (NY, Signet, 1982).

Gaano man katindi ang pagnanais ng mga okultista na ipagmaragul ang kanilang mga pambihirang kakayahan, napipilitan pa rin silang aminin na, sa katotohanan, **mga espiritu** mula sa kabilang mundo ang kumikilos sa pamamagitan nila. Halimbawa, nauuukol sa parapsychological na mananaliksik na si Lawrence LeShah, na nag-aral sa ilang mga psychic healer mula sa Silangan at Kanluran, isinulat ni Charles Panati na 'kung may isang bagay na pareho sa mga tagapaghilom na pinag-aralan niya, ito ay ang pag-amin na wala sa kanila ang naghilom gamit ang sarili nilang kapangyarihan. Sa kabaligtaran, nauunawaan ng bawat isa sa kanila na ang 'espiritu' ang kumikilos sa pamamagitan nila. Itinuturing nila ang kanilang sarili bilang pasibong instrumento ng espiritu. Upang makapagpagaling, kailangang pumasok muna ang lahat ng mga tagapagpagaling sa isang katayuang parang trance" (*Supersenses*, Garden City, NY, Anchor/Doubleday, 1976).

Isa sa pinaka-komprehensibong pag-aaral tungkol sa paksa ng espiritwal na pagpapagaling ay matatagpuan sa antolohiyang **Healers and the Healing Process**. Sa sampung taong pag-aaral na ito, na kinasangkutan ng

maraming espesyalista, mababasa natin: "Ang anumang pag-aaral tungkol sa anomalous healing ay agad na inilalagay ang mananaliksik nang harapan sa konsepto ng mga matatalinong espiritu (na tinatawag ding 'gabay', 'kontrolador', o 'tagapangalaga') na nakakaapekto sa isipan ng tagapaghilom at nagbibigay sa kanila ng impormasyong wala silang naunang kamalayang kaalaman" (Wheaton, IL. Theosophical Quest, 1977). Napagpasyahan din sa pag-aaral na ito na ang anomalous healing ay pinakakaraniwan sa mga bansang lagana ang espiritwalismo at paniniwala sa mga espiritu. Mas detalyadong impormasyon tungkol sa paksang ito ay matatagpuan sa mga polyeto na **The Facts on the Occult** at **The Facts on Spirit Guides**, na inilathala nina John Ankerberg at John Weldon (Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 1991).

Napahunayan na, anuman ang terminolohiyang kanilang gamitin, nakikipag-ugnayan ang mga okultista sa **tunay na mga espiritu** na nagbibigay sa kanila ng impormasyon at kapangyarihang hindi pisikal.

c) Ang mga kahihinatnan ng mga okultong gawi

Nauna nang nabanggit ang ebidensya na nagpapahiwatig na ang mga espiritong ito ay hindi anghel o kaluluwa ng mga patay, kundi malamang na mga demonyo. Ngunit upang lubos na makumbinsi tayo rito, suriin natin ang mga kahihinatnan ng pakikipag-ugnayan sa kanila. Ito ang pinaka-matibay na paraan ng pagsisiyasat sa mga espiritwal na phenomena, gaya ng ipinahiwatig ng Tagapagligtas Mismo nang sinabi Niya: *'Sa kanilang mga bunga ay makikilala ninyo sila ... Ang mabuting punò ay hindi makapamunga ng masamang bunga, at ang masamang punò naman ay hindi makapamunga ng mabuting bunga'* (Mat. 7:16). At dito tayo nakakakita ng maraming katotohanan mula sa buhay ng mga taong sangkot sa okultismo na nagpapatunay sa atin na: a) hinihikayat ng mga espiritu ang mga nakikipag-ugnayan sa kanila sa lahat ng uri ng kasalanan at krimen; at b) sinisira nila ang kanilang kalusugan at winawasak ang kanilang buhay. Sa katunayan, paglipas ng ilang panahon, ang mga taong nasasangkot sa okultismo ay nagsisimulang magpakita ng mga kakaibang pag-iisip,

nahuhulog sa depresyon, napapariwara sa alak, at gumagamit ng ipinagbabawal na gamot. Si M. Lamar Keene ay nanirahan nang 13 taon kasama ang mga propesyonal na medium. Sa kanyang pampublikong pag-amin, isinulat niya: "Lahat ng medium na kilala ko, personal man o sa pamamagitan ng iba, ay nagtamo ng trahedyang wakas. Ang mga Fox sisters, halimbawa, na siyang nagpasimula ng lahat, ay nagtapos ang kanilang buhay bilang mga walang pag-asang alkoholiko. Si William Slade, na sumikat sa kanyang pagbabasa ng isip, ay nabaliw at namatay sa isang ospital pangkaisipan sa Michigan. Ang medium na si Margery ay namatay bilang isang walang pag-asang alkoholiko ... Kahit saan ako tumingin, iisang larawan ang lumilitaw: ang mga medium ay palaging nagtatapos ng kanilang kahabag-habag na pag-iral sa pamamagitan ng isang mas kahabag-habag pang kamatayan. Lubos akong nadismaya sa buong usapin ng espiritwalismo — ang panlilinlang, ang bastos na paghahalay, ang walang tigil na pagbabad sa alak, ang pagkaadik sa droga... (*Ang Psychic Mafia*).

Higit pa rito, pinahihirapan ng mga espiritu ang kanilang 'tinutulungan' sa lahat ng posibleng paraan, na dito'y inilalantad ang kanilang masama at sadistikong kalikasan. Ngunit ginagawa nila ito nang mapanlikha: upang hindi agad matakot ang kanilang biktima, unti-unti at maingat nilang dinaragdagan ang dosis ng pagdurusa. Ang isang taong nasasangkot sa okultismo ay nagsisimulang magdusa mula sa labis na pagkabahala at pisikal na hindi maganda ang pakiramdam, napapailalim sa mga hindi maipaliwanag na aksidente at iba't ibang kapahamakan, nakararanas ng mga pag-atake ng takot paminsan-minsan, at nagsisimulang magplanong magpakamatay. Kapag napagtanto nila na malamang ang mga espiritu ang nagdudulot ng lahat ng mga kapahamakan na ito sa kanila, at sinubukan nilang palayain ang kanilang sarili mula rito at itigil ang kanilang mga gawaing okultismo, lalo pang pinatitindi ng mga espiritu ang kanilang kalupitan at binabaha sila ng mas matinding kapahamakan, upang takutin sila at pilitin silang bumalik sa kanilang mga bisig. Sa pamamagitan ng pagpapatigas at pagpapaluwag ng tali sa ganitong paraan, unti-unti nilang ginagawang alipin ang okultista at sa huli ay winawasak siya.

Kinukumpirma ang obserbasyong ito ni Dr. Nandor Fodor, may-akda ng kagalang-galang na **Encyclopaedia of Psychic Science**: 'Ang pagtatangka na supilin ang sariling kakayahang mediumistiko ay nagreresulta sa iba't ibang karamdaman. Ngunit kapag bumalik ang isang tao sa mga okultong gawain, nawawala ang mga sintomas' (Secaucus, NJ, Citadel, 1974). Ang bantog na parapsychologist na si Edgar Cayce ay isang kapansin-pansing halimbawa. Sinulat ni Joseph Millard na 'siya ay, sa katunayan, isang kaawa-awang puppet ng mga puwersang mula sa ibang mundo' (*Edgar Cayce: Mystery Man of Miracles*, Greenwich, CT, Faucett, 1967). Isinulat ng dating medium na si Raphael Gasson mula sa personal na karanasan: "Marami ang labis na nagdusa nang sinimulan nilang tuklasin ang mediumship at nakaranas ng matinding paghihirap nang subukan nilang palayain ang kanilang sarili mula rito. Nagkawatak-watak ang mga pamilya, at ang mga nasangkot sa gawi na ito at pagkatapos ay nagsikap na palayain ang kanilang sarili mula sa kapangyarihan nito ay napagbuntunan ng tendensiyang magpakamatay at karamdaman sa pag-iisip. Ang mga nakatagpo ng kaligtasan ay may utang lamang sa Diyos para sa Kanyang awa" (*The Challenging Counterfeit*, Plainfield, NJ, Logos, 1966).

Ang spiritualista at gurong si Sri Chinmoy, isang tagapayo ng Mga Nagkakaisang Bansa, ay nagmamasid: "Marami, maraming salamangkero at mga taong nakikipag-ugnayan sa mga espiritu ang nabigla o napatay. Alam ko ito dahil personal kong naranasan ang ilang ganitong kaso" (*Astrology, the Supernatural and the Beyond*, Jamaica, NY, Angi Press, 1973). Pinatutunayan ni Propesor Kurt Koch, na naglaan ng 45 taon sa pag-aaral ng mga anomalous phenomena, na 'sa mga taong sangkot sa okultismo, napakalaki ng porsyento ng mga pagpapakamatay, malulungkot na aksidente at kaso ng pagkabaliw.' Siya at marami pang ibang mga espesyalista sa larangan ng parapsychology ay naniniwala na ang pangmatagalang pakikilahok sa okultismo ay palaging sumisira sa pisikal na kalusugan ng isang tao: na para bang may isang uri ng panloob na bampira na sumisipsip ng puwersa ng buhay mula sa okultista.

Nahuhulog ang mga tao sa bitag ng okultismo dahil, sa simula, hindi nila nakikita ang panganib; sa halip, tila napakaganda at kaaya-aya ng lahat. Sa kanyang aklat na **Hostage to the Devil**, inilarawan ni Malachin Martin ang kapalaran ng isang tinatawag na 'Karl', isang kwalipikadong pisiko at sikolohista na may matinding interes sa relihiyon at parapsychology. Pinahanga ni Karl ang kanyang mga kakilala sa kanyang pambihirang kakayahang sikiko. Sinundan ang kanyang 'tawag', at seryoso niyang pinag-aralan ang mga katuruan tungkol sa reinkarnasyon at paglalakbay astral. Habang mas lalo siyang lumalalim sa mga makalumang agham na ito, patuloy na nabubuksan sa kanyang harapan ang mga bagong abot-tanaw. Matalino at maingat si Karl. Kumbinsido siya na makabubuti sa agham at sangkatauhan ang kanyang pananaliksik. Nang maitalaga siya sa isang posisyon sa isang unibersidad sa USA, nagpatuloy siya sa pag-eksperimento sa larangan ng parapsychology at mga mistikal na phenomena. Gayunpaman, unti-unti niyang napansin ang ilang negatibong pagbabago sa kanyang pagkatao at mood. Nagsimula siyang guluhin ng kawalan ng tiwala at maging takot sa mga espiritu na kanyang kinakausap. Kaya naman, napagpasyahan ni Karl na kailangan niyang baguhin nang lubusan ang kanyang mga pamamaraan sa pananaliksik at talikuran ang kanyang mga orihinal na teorya. Ngunit pagkatapos ay tinamaan siya ng paralisis at na-ospital sa isang 'vegetative' na kalagayan. Labing-isang buwan lamang ang lumipas, matapos ang masusing paggamot na sinamahan ng mga panalangin ng mga kamag-anak at kaibigan, saka gumaling si Karl. Paglabas niya sa ospital, itinakwil niya ang lahat ng kanyang mga natamo sa larangan ng parapsychology at ibinunyag ang lihim sa likod ng kanyang karamdaman: 'Taos-puso at kusang-loob kong isinuko ang aking sarili sa isang masamang espiritu. Bagaman ipinakita nitong mabuti ito, nangako na tutulungan at pagtitibayin ako, mula pa sa simula ay naramdaman ko nang malalim na ito ay masama.'

Gayunpaman, sa kabila ng katotohanang libu-libong tao ang nagdusa dahil sa mga okultong gawain at napakaraming dokumentaryong ebidensya tungkol sa panganib ng okultismo, marami pa rin ang kumakapit sa mga mito na ang okultismo ay walang-hazard na panlilinlang, isang inosenteng libangan, o maging isang

positibong espirituwal na paghahanap. Hindi ito alinman sa una, sa ikalawa, o sa ikatlo. Mali rin ang paniwala na, kasabay ng isang 'mapanganib' na anyo, mayroon ding 'ligtas' na anyo ng okultismo. May ilan na umaasa na, sa tamang pag-iingat, makakakuha ng benepisyo mula sa okultismo. Sa kasamaang palad, ipinapakita ng lahat ng ebidensya na, sa anumang anyo ng okultong gawain, may isang negatibo at mapanirang bagay na 'kumakapit' sa isang tao, na hindi niya malalayo nang hindi tumatanggap ng tulong mula sa itaas. Nagsisimulang manipulahin ng puwersang ito mula sa ibang mundo ang kapalaran ng isang tao at itinutulak siya nang mas malalim sa putik ng okultismo. Katulad ito ng sakit na AIDS. Kapag pumasok na ang virus sa katawan, niloloko nito ang malulusog na selula sa pamamagitan ng pagpapakita na isa ito sa kanila at hindi nakapipinsala. Binababa ng selula ang depensa nito, at pumapasok ang virus dito na parang 'Trojan horse'. Pagkapasok na sa loob ng selula, doon lamang inilalantad ng virus ang makapangyarihang kapahamakan nito. Totoo na kahit pagkatapos maimpeksyon, nagpapatuloy ang isang tao sa pamumuhay nang medyo normal sa loob pa ng ilang taon at maaaring hindi niya pinaghihinalaan na bilang na ang kanyang mga araw. Sa huling yugto ng sakit lamang naging halata ang presensya ng virus na lubos na sumisira. Ngunit sa panahong iyon, huli na ang lahat.

May isa pang mahalagang salik, na bihirang mabanggit sa mga siyentipikong pag-aaral tungkol sa okultismo, ngunit isa sa pinakamahalaga, na nagpapakita ng tunay na kalikasan ng mga espiritong okultista na sumusuway sa Diyos: ito ay ang hindi maipaliwanag na **pagkamuhi** sa Diyos at sa lahat ng banal na bagay na nararanasan ng isang tao matapos makatanggap ng tulong o 'bio-charge' mula sa kanila. Para sa isang mananampalataya, ang biglaang pagbabagong ito sa espirituwal na disposisyon ay lalong matindi. Sa sandaling makatanggap sila ng anumang uri ng tulong mula sa isang psychic o occultist, nawawala ang lahat ng pagnanais na manalangin, magbasa ng Banal na Kasulatan, dumalo sa simbahan, at iba pa. Higit pa rito, ang pagkamuhi na ito ay direktang proporsyonal sa kapangyarihang natanggap sa pamamagitan ng okultismo. Ang paulit-ulit na pakikilahok sa okultismo ay nagiging sanhi upang ang isang tao ay maging mapagkagalit laban sa Diyos.

Inilahad ni Kurt E. Koch ang sumusunod na insidente. Sa isa sa mga nayon sa Thailand, nanirahan ang isang katutubong magsasaka na aktibong miyembro ng kanyang Kristiyanong simbahan. Isang araw ay nasaktan niya ang kanyang kamay, na nagdulot ng isang nanlulusang sugat dito. Sa mainit na klima, mabilis na kumalat ang impeksyon, at hindi nagtagal ay natabunan ng malaking bahagi ng kanyang braso ng malaki, madilim na pulang halos itim na batik. Gayunpaman, dahil malayo ang pinakamalapit na doktor, sinubukan ng magsasaka na gamutin ang kanyang braso gamit ang mga halamang-gamot. Sa wakas, nang halos umabot na sa kanyang balikat ang gangrena, nagpunta na siya sa doktor. Sinabi ng doktor sa kanya na kailangang agad na putulin ang kanyang braso, kung hindi ay mamamatay siya agad dahil sa gangrene. Napasigaw nang may takot ang lalaking Thai: 'Ngunit ano ang gagawin ko kung isang braso na lang ang meron ako? Sino ang magtatanim at mag-aani ng palay para sa akin?' Labis na nabahiran ng matinding paghihirap ang lalaking Thai. Naalala niya ang isang matandang Hindu na gumagaling sa mga tao gamit ang isang misteryosong kapangyarihan. Bagaman alam niyang hindi dapat lumapit sa mga salamangkero ang mga Kristiyno, pinilit siya ng kanyang desperadong kalagayan na humingi pa rin ng tulong sa Hindu. Lumabas na ang Hindu na ito ay malayo sa pagiging mandaraya, at ang kanyang mahiwagang kapangyarihan ay nakagawa ng hindi imposible. Napigilan ang nanaing pamamaga, at nailigtas ang kamay. Ngunit makalipas lamang ang kaunting panahon matapos matulungan ng salamangkero, tumigil ang lalaking Thai sa pagdalo sa simbahan at bumalik sa paganong pananampalataya ng kanyang mga ninuno. Sa gayon, binayaran niya ang kaligtasan ng kanyang kamay sa pamamagitan ng kanyang kaluluwa (*Occult Bondage and Deliverance*, Kregel Publications, Grand Rapids, Michigan, 1970).

Medyo pasulong, ikinukwento ni Prof. K. Koch na ang pinakamakapangyarihang salamangkero na kanyang nakasalamuha ay ang Eskimo shaman na si Alualuk. Napakalaki ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan kaya't nagawa niyang i buhayin muli ang ilang patay na pagano. Isa sa kanila ay nabuhay pa ng sampung taon matapos muling mabuhay. Gayunpaman, ang shaman na ito, nang siya ay maliwanagan ng isang mangangaral,

ay naniwala kay Cristo at nabinyagan. Pagkatapos noon, nawala sa kanya ang lahat ng kanyang kapangyarihang mahika. Nang tanungin siya ni Koch kung anong kapangyarihan ang ginamit niya para isagawa ang kanyang mga himala, mariing sinabi ng dating shaman: 'Siyempre, kapangyarihang demonyo!' Idinagdag niya na hindi kailanman umabot ang kanyang kapangyarihan sa mga tapat na Kristiyano.

Sa ating panahon, tumaas ang panganib ng okultismo dahil ipinapakita ito bilang isang relihiyoso at maging Kristiyanong gawain. Tradisyonal na, hindi itinago ng lahat ng anyo ng okultismo ang kanilang mapusok na saloobin laban sa Kristiyanismo. Ngunit sa kasalukuyan, maaaring makarinig ng payo mula sa mga psychic at iba pang occultist gaya ng 'magpabinyag ka', 'maglaan ng oras sa simbahan', 'kumain ng Banal na Komunion', 'uminom ng banal na tubig', at iba pa. May ilang psychic pa nga ang nagbabalangkas sa pangalan ng Diyos sa kanilang mga sesyon, nagsasabi ng mga panalangin at gumagawa ng tanda ng krus, kaya't nagbibigay ng impresyon na ang kapangyarihan ng Diyos ang gumagana sa pamamagitan nila. Lahat ng ito ay isang kakilakilabot na panlilinlang! Bawat anyo ng okultismo, gaano man ito itago, ay likas na **kontra-relihiyon**.

Sa katunayan, makikita ang lahat ng pangunahing katangian ng okultismo sa mga makabagong 'Kristiyanisadong' sesyon ng psychic: ang pagtatangkang manipulahin ang mga labis sa kalikasan na puwersa para sa makasariling layunin. Ang relihiyon ay nangangailangan ng pagsunod sa Maylalang, pananampalataya, pagsisisi, repormang moral, paghahangad sa makalangit, at di-makasariling paglilingkod sa kabutihan. Dito naman, ang layunin ay sumipsip ng 'enerhiyang liwanag', makamit ang tagumpay sa mundo, matuklasan ang mga hiwaga, at iba pa — at lahat ng ito ay walang anumang moral na obligasyon sa Diyos. Ang taong nasasangkot sa okultismo, kapag pumupunta sa simbahan, ay hindi si Cristo ang hinahanap kundi ang kapangyarihan ng biofield. Kapag tinitingnan nila ang mga icon, hindi Diyos ang nakikita nila kundi isang pinagmumulan ng enerhiya. Mayabang nilang iniunat ang kanilang mga kamay patungo sa mga banal na bagay upang 'mag-recharge' para sa kanilang maruruming gawain, na sa gayon ay napapahamak ang kadakilaan ng Maylalang.

At ano ang sinasabi mismo ng mga psychic tungkol sa kanilang sarili? Magsimula tayo sa isang panayam kay Yuri Tarasov na may pamagat na: 'Ako ay isang mangkukulam ng ika-apat na henerasyon.' Bilang tugon sa tanong ng mamamahayag: 'Napansin ko na ginamot mo ang isang pasyenteng may osteochondrosis gamit ang iyong biofield, manual therapy at psychotherapy. Lahat ng ito ay malawak nang alam. Pamilyar tayo sa ilang tagapagpraktis ng alternatibong medisina — halimbawa, sina Dzhun, Kashpirovsky... Ngunit kabilang ka ba sa isa sa tatlo? Ano nga ba talaga ang bumubuo sa salamangka?' Sumagot si Tarasov: "Nasa tanong mo na ang sagot. Bakit hindi ko sinasabing ako ay isang psychic? Dahil ang isang psychic ay kayang gawin lamang ang humigit-kumulang isang-sampu ng kayang gawin ng isang karaniwang salamangkero. Ganoon din ang masasabi sa mga hipnotista, manginghilot, psychotherapist... Bawat isa sa mga disipinang ito ay dulo lamang ng iceberg." Nagsalita siya nang buong katapatan. 'Ang dulo ng iceberg,' na ang pundasyon ay bumababa sa ilalim ng mundo.

Dahil sa **di-makadiyos na kalikasan** ng lahat ng uri ng okultong gawain, mahigpit na ipinagbabawal ng Banal na Kasulatan ang pagsasagawa nito. Magbanggit tayo ng ilang talata dito. *"Hindi dapat mayroon sa inyo na manghuhula, manghuhula ng kapalaran, salamangkero, mambabawal, mangkukulam, o manggagaway, o sinumang kumokonsulta sa mga patay; sapagkat ang sinumang gumagawa ng mga bagay na ito ay karumaldumal sa Panginoon"* (Deut. 18:10–13). *"Kung may magtatalang propeta o tagapanaginip na bumangon sa gitna ninyo at magbigay sa inyo ng tanda o kababalaghan, at ang tanda o kababalaghan na kanyang ipinahayag ay matupad, at sinabi niya: "Sumunod tayo sa ibang mga diyos na hindi ninyo kilala, at paglingkuran sila"—hindi ninyo dapat pakinggan ang mga salita ng propetang iyon o ng tagapangarap na iyon; sapagkat sa pamamagitan nito sinusubok kayo ng Panginoon ninyong Diyos, upang malaman kung iniibig ninyo ang Panginoon ninyong Diyos nang buong puso ... At ang propetang iyon o tagapanaginip ay dapat patayin dahil sinubukan kang himukin na lumihis mula sa Panginoon mong Diyos"* (Deut. 13:1–5).

Kaya, habang ang malusog na buhay-relihiyon ay nagbibigay-liwanag at nagpapadakila sa moralidad ng isang tao, ang hindi malusog na huwad na relihiyosong okultismo ay nagpapahina sa moralidad at sumisira sa kaniya. Lahat ng anyo ng okultismo ay hindi maiiwasang humahantong sa pakikipag-ugnayan sa mga nahulog na espiritu. At bagaman sa simula ay nagdudulot ng tagumpay sa mga gawain ng isang tao at nagbibigay ng impresyon na binubuksan ang walang limitasyong mga posibilidad, sa huli ay kailangang magbayad ng napakataas na halaga ang isang tao para sa mga serbisyong natanggap mula sa mga nahulog na espiritu. *"Ano ang pakinabang ng tao kung makamtan niya ang buong mundo, ngunit mapahamak ang kaniyang kaluluwa? O ano ang maibibigay ng tao bilang kapalit ng kaniyang kaluluwa?"* (Matt. 16:26).

Mga hakbang upang maprotektahan ang sarili mula sa masasamang espiritu.

Mahirap para sa isang tao na isipin kung gaano kabangis at mapanlinlang ang mga nahulog na espiritu, o kung gaano sila katatag at malikhaing sa pagtukso sa mga tao at paghasik ng lahat ng uri ng kasamaan. Gayunpaman, sa kabila ng lahat ng ito, hindi nila nangahas na basta-basta magdulot ng kapahamakan sa sinuman, sapagkat ang taong iyon ay nasa ilalim ng proteksyon ng Kataas-taasan. Kapag ang isang tao, sa pamamagitan ng makasalang pamumuhay, ay lumalayo sa Diyos at lumusong sa kadiliman ng kawalang-paniwala at pagnanasa, doon siya napapasailalim sa impluwensya ng mga nahulog na espiritu na nagpapahirap sa kanya bilang alipin. Ang mga hindi mananampalataya at makasalangan ang mismong materyal, ang mismong hukbo, na ginagamit ng diyablo upang ikalat ang tukso at kasamaan sa buong lipunang tao at itatag ang kanyang kaharian ng kadiliman. Ang kanyang kaharian, na parang nag-aalab na dagat, ay pumapalibot sa atin sa lahat ng panig at nagbabanta sa ating kaligtasan.

Bumalikta dito, itinatag ng Panginoong Jesucristo ang Kaniyang Kaharian ng Liwanag sa lupa—ang Simbahan—kung saan ang mananampalataya ay may matatagpuang mapayapang kanlungan, ligtas na silungan, at proteksyon laban sa masasamang espiritu. Sa katunayan, kahit ang mismong akto ng pagpasok sa Simbahan sa pamamagitan ng sakramento ng Binyag ay sinasamahan ng mga espesyal na panalangin ng pagtawag, na binibigkas ng pari sa ibabaw ng katekumeno (isang naghahanda para sa binyag):

"O Buhay na Panginoon at Guro, Ikaw na nagpalaya sa lingkod Mo na ito mula sa pagkaalipin sa kaaway, tanggapin Mo siya sa Iyong Kaharian sa Langit ... Pagsamahin Mo siya sa buhay ng isang maningning na anghel, iligtas Mo siya mula sa lahat ng mga pakana ng kaaway, mula sa pakikiharap sa masama, mula sa

[illegible]

Pagkatapos, sa pamamagitan ng tatlong beses na paglubog sa tubig, ang bagong binyagan ay nililinis mula sa karumihan ng kasalanan, na nagbigay sa diyablo ng daan patungo sa kanya, at siya ay binibihisan ng biyaya ng Diyos, na parang isang makinang na balabal, ay tinatakpan siya sa lahat ng panig (1 Ped. 2:9; Col 1:12–13). Mula sa sandaling ito, ang bagong miyembro ng Simbahan, sa simbolikong kawangis ng Tagapagligtas, ay pumapasok sa kulungan *ng kawan*, na Siya, ang Mabuting Pastol, ay masigasig na binabantayan laban sa *mga mababangis na lobo*—ang diyablo at iba pang nahulog na espiritu. Sinabi ng Tagapagligtas tungkol dito: "*Binibigyan ko sila (ang mga mananampalataya) ng buhay na walang hanggan, at hindi sila mapapahamak kailanman, at wala ring makakakuha sa kanila mula sa Aking kamay*" (Juan 10:1–16, 28). Kaya naman, ang tanging kailangang gawin ng

isang binyagang tao upang manatili sa ilalim ng proteksyon ng Panginoon ay iwasan ang kasalanan at panatilihin ang biyaya ng Banal na Espiritu na kanilang natanggap.

Ngunit ang diyablo, na nawalan ng access sa bagong miyembro ng Simbahan, ay nagsisimulang maghanap ng mga bagong paraan upang maimpluwensyahan siya muli. Sinusubukan niyang gawin ito sa pamamagitan ng karaniwan niyang sandata — ang mga tukso. Siyempre, tumatanggap ang isang Kristiyano mula sa Diyos ng lahat ng kinakailangang paraan upang labanan ang mga tukso, ngunit kung siya ay maging kampante at magsimulang mamuhay nang laman, na nagkakasala, kung gayon ay muling nakakakuha ang diyablo ng access sa kanya at sinisimulang alipinin siya nang may mas matinding kalupitan. Pinag-usapan ito ni Panginoong Jesucristo nang sinabi Niya: 'Kapag ang isang maruming espiritu ay lumabas sa isang tao, naglilibot ito sa mga tuyong lugar, naghahanap ng kapahingahan, at wala itong makita. Pagkatapos ay sinasabi nito, 'Babalik ako sa bahay na pinanggalian ko.' At pagbalik nito, natatagpuan nitong walang tao ang bahay, nalinis at naayos. Pagkatapos ay lumalabas ito at kumukuha ng pitong ibang espiritu na mas masama kaysa sa kaniya, at pumapasok sila at naninirahan doon; at ang huling kalagayan ng taong iyon ay mas masahol kaysa sa una' (Matt. 12:43–45). Bilang babala sa panganib na ito, hinihikayat tayo ng Banal na Kasulatan na maging mapagmatyag: '*Ang sa palagay ay nakatayo, mag-ingat na huwag bumagsak*' (1 Cor. 10:12). Itinuturo ni Apostol Pablo na dapat ituring ng isang Kristiyano ang sarili bilang isang sundalo ni Cristo, na nakatayo sa gitna ng labanan.

"Mga kapatid," hinihikayat niya, "magpakalakas kayo sa Panginoon at sa kapangyarihan ng kaniyang lakas. Magsuot kayo ng buong baluti ng Diyos, upang kayo'y makapanindigan laban sa mga pakana ng diyablo; sapagkat ang pakikipaglaban natin ay hindi laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga pinuno ng kadiliman ng sanlibutang, laban sa mga espiritwal na puwersa ng kasamaan sa makalangit na mga sakop. Dahil dito, isuot ninyo ang buong baluti

ng Diyos, upang kayo'y makapanindigan sa araw ng kapahamakan at, nang magawa ninyo ang lahat, kayo'y manindigan nang matatag" (Efe. 6:10–13).

Ang Panginoong Jesucristo ay nagkaloob sa atin ng iba't ibang paraan na nagdudulot ng biyaya ng Diyos sa atin at nagtataboy ng masasamang espiritu. Kabilang dito, una sa lahat, **ang panalangin at ang pagtawag sa pangalan ni Cristo**. Tinuturuan tayong manalangin araw-araw sa ating Langitnang Ama: *'Huwa Mo kami dalhin sa tukso, kundi iligtas Mo kami sa masama (ang diyablo).'* Maraming panalangin, gaya ng sa umaga at gabi, ang naglalaman ng mga kahilingan para sa proteksyon laban sa mga panlilinlang ng diyablo (tingnan ang aklat ng panalangin). Sa pagtatapos ng kabanatang ito, makakakita ang mambabasa ng ilang espesyal na panalangin laban sa masasamang espiritu. Tungkol sa kapangyarihan ng Kanyang pangalan, sinabi ng Panginoon: *'Sa Aking pangalan ay magpapalayas kayo ng mga demonyo'* (Marcos 16:19). Ang Banal na Kasulatan at ang buhay ng mga santo ay nagbibigay ng di-mabilang na halimbawa ng bisa ng pangalan ni Cristo sa pagpapalayas ng mga demonyo.

Kinukumpirma ng maraming siglo ng karanasan ng Simbahan na hindi matiis ng mga demonyo ang imahe **ng Banal na Krus o ang tanda ng Krus**—para sa kanila ito ay parang apoy sa mga insekto. Sinabi ni San Nikita Skifatos tungkol sa paksang ito: "Madalas na ginugulo ng mga demonyo ang kapayapaan ng kaluluwa at tinatanggan ito ng tulog, ngunit ang isang matapang na kaluluwa, sa pamamagitan lamang ng buhay na larawan ng Krus at ng pagtawag sa pangalan ni Jesucristo, sa tulong ng Diyos, sinisira ang kanilang mga guni-guni at pinatitakas sila" (Dobrotolyubie, vol. 2, p. 118). Ganoon din, ipinaliwanag ni San Juan Crisostomo: "Hindi dapat basta-basta iguhit ang tanda ng Krus gamit ang mga daliri, kundi gawin ito nang taos-pusong puso at buong pananampalataya. Kung iguguhit mo ang tanda na ito sa iyong mukha sa ganitong paraan, wala sa mga maruruming espiritu ang makalalapit sa iyo, sa pagtingin nila sa tabak na siyang tumusok at nagbigay ng nakamamatay na palo. Sapagkat kung tayo ay nanginginig sa takot sa mga lugar ng pagbitay sa mga kriminal,

isipin na lamang kung gaano katakot ang mga demonyo kapag nakikita nila ang sandatang ginamit ni Cristo upang wasakin ang lahat ng kanilang kapangyarihan at putulin ang ulo ng ahas. 'Kapag kasama natin ang Krus, hindi na dapat katakutan o ituring na mapanganib ang mga demonyo' (Mga Pagsasalita tungkol sa Ebanghelyo, Bahagi 2, ika-5 na edisyon, mga pahina 432–433). Mula pa noong sinaunang panahon, kaugalian na ng mga Kristiyano ang magsuot ng krus sa kanilang leeg.

Mahalaga rin **na ipabiayaan ang tahanan**. Minsan, ang bahay na ating tinirahan ay maaaring nadumihan ng mga naunang naninirahan dito, kung sila ay namuhay nang makasalanan, gumamit ng malaswang pananalita, naging hilig sa malakas na musika at malaswang pelikula, o nagsagawa ng okultismo. Hindi na bago na ang masasamang espiritu ay naninirahan sa mga bahay kung saan naganap ang pagpatay o pagpapakamatay. Upang linisin ang iyong tahanan, dapat mo itong budburan ng banal na tubig habang binibigkas ang angkop na mga panalangin (tingnan sa ibaba), o, mas mabuti pa, imbitahan ang isang pari upang konsagran ang tirahan.

Sa pangkalahatan, mahalagang tandaan na naaakit ang mga demonyo **sa kasalanan**. Kung tayo ay nagkasala at hindi tayo nagsisi nang buong puso, binibigyan natin ang mga demonyo ng daan para makarating sa atin. Ang kalagayang makasalanan ay parang lagusan na kanilang ginagamit para makapasok sa ating subconscious at impluwensyahan tayo. Kaya, upang mapalaya ang ating sarili sa kanilang impluwensya, dapat nating linisin ang ating sarili sa pamamagitan ng taos-pusong **pagsisisi at kumpisal**, na sinundan ng marangal na **pagtanggap** sa Banal na Misteryo ni Cristo. Pagkatapos, sa pagpasok Niya sa atin, ang Panginoon, na parang apoy na sumisilab nang lubos, ay wawasakin ang lahat ng karumihan at pututin ang daan patungo sa atin ng mga madilim na espiritu. Mabuting masanay ang sarili na matanggap ang Banal na Komunyon nang regular, kahit isang beses sa isang buwan; noon, patuloy nating dadalhin sa ating kalooban ang apoy ng biyaya ng Diyos. Ang mga Kristiyano noong mga unang siglo ay tumatanggap ng Banal na Komunyon tuwing Linggo.

Ang lahat ng mga paraan na ibinigay sa atin ng Panginoong Jesucristo para sa ating kaligtasan at upang ipagkaloob ang Kanyang biyaya sa atin ay hindi dapat ituring na mga mahiwagang pormula, kundi bilang **mga daluyan** ng awa ng Diyos, na ibinigay sa atin upang patatagin ang ating pananampalataya at itatag tayo sa isang birtwosong pamumuhay.

Narito ang ilang panalangin laban sa mga maruruming espiritu.

Tropario sa Krus na Nagbibigay-Buhay

Iligtas Mo, O Panginoon, ang Sugo Mo at pagpalain Mo ang Tawag Mo; ipagkaloob Mo ang tagumpay sa mga Ortodoksong Kristiyano laban sa kanilang mga kalaban, at panatilihin Mo ang kanilang pamumuhay sa pamamagitan ng Iyong Krus.	Iligtas Mo, O Panginoon, ang Sugo Mo at pagpalain Mo ang Tamo; ipagkaloob Mo ang tagumpay sa mga Ortodoksong Kristiyano laban sa kanilang mga kaaway at protektahan Mo ang mga sa Iyo sa pamamagitan ng Iyong Krus.
---	---

Panalangin sa Banal na Krus

(babasa bago matulog)

Sana'y bumangon ang Diyos, at mangalat ang Kaniyang mga kaaway; tumakas sa Kaniyang harapan ang mga nagmamuhay sa Kaniya. Tulad ng paglalaho ng usok, gayon nawa'y maglaho sila; tulad ng pagkatunaw ng waks sa harap ng apoy, gayon nawa'y mapahamak ang mga demonyo sa harap ng mga umiibig sa Diyos at gumagawa ng tanda ng Krus. Magalak, O pinakamahal at nagbibigay-buhay na Krus ng Panginoon, na nagpapalayas sa mga demonyo sa pamamagitan ng kapangyarihan ni Cristo na ipinako sa iyo, na bumaba sa impyerno at tinapakan ang kapangyarihan ng diyablo, at nagbigay sa atin ng Kanyang kagalang-galang na Krus upang palayasin ang bawat

kalaban. O kagalang-galang at nagbibigay-buhay na Krus ng Panginoon, tulungan mo ako, kasama ng Banal na Birheng Maria, Ina ng Diyos, at ng lahat ng mga santo, magpakailanman. Amen.

Awit 90

Ang sinumang nananahan sa lilim ng Kataas-taasan ay maninirahan sa lilim ng Diyos ng langit. Sasabihin niya sa Panginoon: 'Ikaw ang aking baluti at aking kanlungan, aking Diyos, sa Iyo ako nagtitiwala.' Ililigtas ka Niya mula sa bitag ng manghuhuli at mula sa nakamamatay na salot. Tatakpan ka Niya ng Kanyang mga pakpak, at sa ilalim ng Kanyang mga pakpak ay makakakita ka ng kanlungan. Ang Kanyang katapatan ang magiging kalasag mo. Hindi ka matatakot sa takot sa gabi, ni sa pana na lumilipad sa araw, ni sa salot na nag-iikot sa kadiliman, ni sa salot na sumisira sa tanghali. Isang libo man ang mahuhulog sa iyong tabi, at sampung libo sa iyong kanan—ngunit hindi ito lalapit sa iyo. Tititigan mo lamang ng iyong mga mata at makikita mo ang kaparusahan ng masasama. Sapagkat sinabi mo, 'Ang Panginoon ang aking kanlungan.' Pinili mo ang Kataas-taasan bilang iyong tinutuluyan. Walang masamang bagay ang darating sa iyo, ni anumang salot ang lalapit sa iyong tahanan. Sapagkat inutusan Niya ang Kanyang mga anghel na ingatan ka sa lahat ng iyong mga lakad. Aakalin ka nila sa kanilang mga kamay, upang hindi mo matamaan ang iyong paa sa bato. Tatahakin mo ang ahas at ang ulupong; wawasakin mo ang leon at ang ahas. Sapagkat siya'y nagtitiwala sa Akin, ililigtas ko siya; poprotektahan ko siya, sapagkat nakilala niya ang Aking pangalan. Nasa kaniya ako sa kaniyang kapighatian; tatawag siya sa Akin, at sasagutin ko siya; ililigtas ko siya at parangalan ko siya; bibigyan ko siya ng haba ng buhay at ipakikita ko sa kaniya ang Aking kaligtasan.

Panalangin laban sa mga pakana ng demonyo

Panginoong Jesucristo, Anak ng Dios, na sumuntok sa sinaunang ahas sa pamamagitan ng krus at tinalian siya sa kadena ng kadiliman sa Tartarus, ipagtanggol mo ako laban sa kanyang mga panlilinlang. Sa pamamagitan ng mga panalangin ng ating Pinakadalisay na Ginang, ang Ina ng Diyos at Laging Birheng Maria, ng Banal na Arkanghel Michael at ng lahat ng mga Hukbong Langit, ng Banal na Propeta at Pangunang si Juan, ng Banal na Ebanghelista Juan na Teologo, ng Banal na Martir na si Cipriano at ng Martir na si Justina, ng Santo Nikolás na Tagapaggawa ng Milagro, Santa Nikita ng Novgorod, San Juan ng Shanghai at San Francisco na Tagapagsagawa ng mga Milagro ... at lahat ng mga santo, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Krus na nagbibigay-buhay at sa pamamagitan ng pagdalitangin ng aking Anghel na Tagapag-ingat, iligtas mo ako mula sa masasamang espiritu, mula sa mga mapanlinlang na tao, mula sa salamangka, sumpa, masamang mata at mula sa bawat paninirang-puri ng kaaway. Sa pamamagitan ng Iyong makapangyarihang kapangyarihan, iligtas Mo ako sa masama, upang, na liwanagan ng Iyong kaliwanagan, ligtas akong makarating sa mapayapang daungan ng Kaharian ng Langit at doon ay magbigay ako sa Iyo, aking Tagapagligtas, ng walang hanggang pasasalamat, kasama ng Iyong walang hanggang Ama at ng Iyong lubos na banal at nagbibigay-buhay na Espiritu. Amen.

Sa apendise, makikita ng mambabasa ang dalawang karagdagang dasal na may himig ng anting-anting na binibigkas ng pari sa mga espesyal na okasyon.

Ang Kaharian ni Satanas sa mga pintuan ng nag-aalab na Gehenna

Ipinapahayag ng Banal na Kasulatan na bago magwakas ang mundo, lalong titindi ang gawain ng mga nahulog na espiritu. Sa mga araw na iyon, maraming tao, na nawalan ng pananampalataya, ay malululong sa okultismo at hayagang maglilingkod sa mga demonyo. Dahil sa awa sa mga nalalagas, sisikapin ng Panginoon na magising ang mga makasalanang pamamagitan ng iba't ibang kapahamakan, ngunit karamihan sa kanila ay magiging parang bulag at bingi, *'at hindi sila nagsisi sa kanilang mga pagpatay, ni sa kanilang salamangka, ni sa kanilang pakikipag-sex sa labas ng kasal, ni sa kanilang pagnanakaw'* (Pahayag 9:21).

Ito ay magiging panahon kung kailan si Satanas, na hanggang ngayon ay pinipigilan ng kapangyarihan ng muling nabuhay na Cristo, ay sa loob ng maikling panahon ay bibigyan ng kaunting kalayaan upang linlangin ang mga lumihis mula sa Diyos. Sa kabanata 20 ng Aklat ng Pahayag, ang buong panahon mula sa pagkabuhay na mag-uli ni Cristo hanggang sa katapusan ng mundo ay simbolikong itinakda bilang isang libong taon. Sa kanyang panghuhula na bisyon, nakita ni Apostol Juan ang 'isang anghel na bumababa mula sa langit, na may dalang susi ng Kalalaliman at isang malaking tanikala sa kanyang kamay. Hinuli niya ang dragon, ang sinaunang ahas, na siyang diyablo at Satanas, at tinalian siya ng isang libong taon. At hinagis niya ito sa Abismo, at sinelyuhan ito, at tinatakan sa ibabaw niya, upang hindi na niya mailigaw ang mga bansa hanggang sa makumpleto ang isang libong taon. Pagkatapos noon, kailangan siyang pakawalan sa loob ng isang maikling panahon... At lalabas siya upang linlangin ang mga bansa...' (Pahayag 20:1–8). Ayon sa mga Banal na Ama, ang *'pagkagapos ng dragon'* ay tumutukoy sa panahon ng Pagkabuhay na Muli ni Cristo, nang mawalan si Satanas ng dati niyang kapangyarihan sa mga makasalanang, na tinubos ng dugo ni Cristo, at natagpuan niyang limitado, *'nakagapos'*, ang kanyang gawain sa mundo. Ang isang libong taon ay sumasaklaw sa buong panahon mula sa Pagkabuhay na Muli

ni Cristo hanggang sa sandali bago ang wakas ng mundo, kapag si Satanas, sa pagsasamantala sa apostasiya ng mga tao mula sa pananampalataya, ay muling magkakaroon ng kapangyarihan sa kanila — ngunit sa napakaikling panahon lamang. Pagkatapos, ayon sa simbolikong bisyon sa Aklat ng Pahayag, ang kanyang mga espiritu, na parang mga tipaklong mula sa impiyerno, ay, wari, pupunuin ang mismong hangin na hinihinga ng mga tao, ibig sabihin, sasakupin nila ang bawat aspeto ng buhay panlipunan: 'At may usok na umakyat mula sa walang-sahod na hukay, na parang usok mula sa isang malaking pugon; at ang araw at ang hangin ay napadilim dahil sa usok mula sa hukay. At mula sa usok ay lumabas ang mga tipaklong sa lupa, at binigyan sila ng kapangyarihan na parang kapangyarihan ng mga alakdan sa lupa ... At ang hari nila ay ang anghel ng Kalalalaman [ang diyablo], na ang pangalan sa Hebreo ay Abaddon, at sa Griyego, Apollyon (ang Sirang-sira) ... Kahabag-habag sa mga nananahan sa ibabaw ng lupa, sapagkat bumaba na sa inyo ang diyablo na may matinding galit, dahil alam niyang maikli na lamang ang kanyang panahon!' (Pahayag 9:2–2, 11, 12:12).

Masigasig na wasakin ang maraming tao hangga't maaari, ibibigay ng diyablo ang lahat ng kanyang kapangyarihan sa *Antikristo* (ang pinuno ng mundo at kaaway ng Kristiyanismo), "*ang pagdating niya ay ayon sa gawain ni Satanas, na may buong kapangyarihan, mga tanda at mga huwad na himala*" (2 Tes. 2:9). Ang kanyang pangunahing katulong, *ang huwad na propeta*, ay manlilinlang sa mga tao sa pamamagitan ng iba't ibang huwad na himala at '*gagawa ng malalaking tanda, hanggang sa magpaulan ng apoy mula sa langit patungo sa lupa sa harap ng mga tao*' (Pahayag 13:13). Siyempre, hindi ito tunay na mga himala, kundi iba't ibang sopistikadong daya na isinasagawa sa tulong ng mga maruruming espiritu (Pahayag 16:14).

Magiging panahon ito ng labis na kalupitang pag-uusig sa mga mananampalataya. Dahil sa kawalan ng pananampalataya at kasamaan ng sangkatauhan, papayagan ang Antikristo na '*makipagdigma sa mga banal [yaong naniniwala kay Cristo] at magtagumpay laban sa kanila*' (Apoc. 13:7). Ngunit ito ay magiging panlabas at tila tagumpay lamang. Ang Simbahan mismo ay mananatiling hindi matitinag, gaya ng ipinangako ng

Panginoon: *'Itatayo ko ang aking Simbahan, at hindi magwawagi laban dito ang mga pintuan ng impiyerno'* (Matt. 16:18). Sa ilalim ng Antikristo, lilipat lamang ito sa ilalim ng lupa.

Ngunit ang mismong tagumpay ng diyablo sa mga araw na iyon ang magbabadya ng kanyang nalalapit at pangwakas na pagkawasak. Sa wakas, matutupad ang mga sinaunang hula: 'Sa araw na iyon, papatamaan ng Panginoon ng kaniyang mabigat, malaki, at makapangyarihang tabak ang leviathan, ang tuwid na ahas, at ang leviathan, ang paikot na ahas, at papatayin niya ang halimaw ng dagat' (Isaiah 27:1). Si Juan na Teologo, ang mistiko, ay nakita sa isang propetikong bisyon kung paanong 'ang halimaw [ang Antikristo] ay nahuli, at kasama niya ang huwad na propeta na gumawa ng mga tanda sa kanyang harapan ... at pareho silang, habang buhay pa, hinagis sa lawa ng apoy na nagliliyab ng asupre... Pagkatapos nito ... ang diyablo, na linoko sila, ay hinagis sa lawa ng apoy at asupre, kung saan naroroon ang halimaw at ang huwad na propeta, at siya ay pahihirapan araw at gabi magpakailanman" (Pahayag 19:20, Pahayag 20:10).

Ganito ang lubos at ganap na pagkawasak ng mayabang na Bituin ng Umaga, ng mga espiritung bumagsak kasama niya, at ng kanilang buong madilim na kaharian! Sa kanilang pagkahagis sa Gehenna, magwawakas ang lahat ng tukso, karahasan, kasinungalingan at bawat uri ng kasamaan sa mundo, at magsisimula ang walang hanggang kaligayahan ng mga nailigtas. Malapit na ang masayang panahong ito, ngunit dapat tayong maging lalo pang mapagmatyag sa ating debosyon kay Cristo at magsikap na panatilihing buhay ang ating pananampalataya, baka tayo ay madala ng pagbaha ng mga tukso na itutok ni Satanas laban sa sangkatauhan sa bisperas ng kanyang ganap na pagkatalo. *"Sa magwawagi, ipagkakaloob Ko ang karapatang umupo kasama Ko sa Aking trono, gaya ng Aking pinagtagumpayan at pag-upo kasama ng Aking Ama sa Kaniyang trono"* (Pahayag 3:21).

Konklusyon

Kaya, ang diyablo at ang mga demonyo ay tunay na nilalang, hindi kathang-isip, na nagdudulot ng malaking at patuloy na panganib sa atin. Bagaman wala silang kapangyarihan sa mga naniniwala kay Cristo, ginagamit pa rin nila ang kasalanan ng tao upang alipinin sila at itulak sa paggawa ng iba't ibang krimen. Kaya't dapat nating ingatan ang ating sarili laban sa kasalanan sa lahat ng paraan at magsikap na mamuhay nang matuwid at banal. Dapat nating tandaan na ang mga nahulog na espiritu ay lubos na bihasa sa panlilinlang sa mga tao at may malawak na karanasan. Ibinubuhos nila ang lahat ng kanilang oras at pagsisikap para ilayo tayo sa Panginoon at tayo'y wasakin. Nililimitahan ng Panginoon ang kanilang mga gawain at pinoprotektahan tayo mula sa kanilang mga panlilinlang. Gayunpaman, pinapayagan Niya silang taksuhin tayo para sa ating sariling espirituwal na kapakinabangan, upang hindi tayo maging tamad, kundi mamuhay nang mapagbantay at lumago sa espirituwal.

Binigyan tayo ng Panginoong Jesucristo ng makapangyarihang sandata upang labanan ang masasamang espiritu: ang Kanyang Ngalan, panalangin, ang Krus, banal na tubig at, higit sa lahat, ang Banal na Komunyon. Gamitin natin ang mga sandatang ito at mamuhay para sa kabutihan, hanggang sa marating natin ang mapayapang daungan ng Kaharian ng Langit! Amen.

Mga Panalangin Laban sa Paninirang-puri ng mga Masamang Espiritu

Panalangin kay San Miguel na Arkanghel, ang Makapangyarihang Prinsipe

O Panginoon, Dakilang Diyos, Hari na walang simula! Ipagpadala Mo ang Kanyang Arkanghel na si Michael upang tulungan ako, Kanyang lingkod, upang iligtas Niya ako mula sa aking mga kaaway, kapwa nakikita at hindi nakikita!

O Arkanghel Michael ng Panginoon! Ibhos mo ang balsamo ng awa sa iyong lingkod (pangalan).

O Arkanghel Michael ng Panginoon, tagapagtimbuok ng mga demonyo! Hadlangan mo ang lahat ng mga kaaway na lumalaban sa akin, gawing sila'y walang kapangyarihan, at ikalat mo sila na parang alikabok sa hampas ng makapangyarihang hangin. O Dakilang Arkanghel Michael ng Panginoon, may anim na pakpak, unang Prinsipe at Kumander ng Langit na Hukbo — ang mga Kerubin at Serapim! O kagalang-galang na Arkanghel Michael! Maging katulong ko sa lahat ng bagay—sa mga hinaing, kalungkutan at pagdadalamhati, sa mga disyerto, sa mga sangang-daan, sa mga ilog at sa dagat—maging mapayapang kanlungan ko! Iligtas mo ako, O dakilang Arkanghel Michael, mula sa bawat bitag ng diyablo, kapag narinig mo ako, isang makasalanan, na nananalangin sa iyo at tinatawag ang iyong banal na pangalan. Pakinggan mo ang aking panalangin at magmadali kang tumulong sa akin. O dakilang Arkanghel Michael! Talo mo ang lahat ng umaatake sa akin sa pamamagitan ng kapangyarihan ng mahal at buhay na Krus ng Panginoon, sa pamamagitan ng mga panalangin ng Pinakabanal na Ina ng Diyos, ng mga Banal na Apostol, ni San Nicolas na Tagapagtaka, ni San Andres na Hangal para kay Kristo, at ni Propeta Elias, ng mga Banal na Dakilang Martir na sina Nikita at Eustathius, ng mga Kagalang-galang na Ama, ng mga Banal na Hierarkang, Mga Martir at ang lahat ng banal na Hukbong Langit. Amen.

O dakilang Arkanghel Miguel! Tulungan mo ako, isang makasalanan. Iligtas mo ako mula sa lindol, bagyo, baha, apoy, tabak, walang-katulad na kamatayan, mula sa lahat ng kasamaan, mula sa masamang hangarin ng tao, at mula sa lahat ng panlilinlang ng maruruming espiritu; iligtas mo ako, O dakilang Michael, Arkanghel ng Panginoon, palagi, ngayon at magpakailanman at hanggang sa walang hanggan. Amen.

Dasal laban sa kulto

Panginoong Hesukristo, Anak ng Diyos, protektahan Mo ako sa pamamagitan ng Iyong mga banal na anghel, sa pamamagitan ng mga panalangin ng aming Pinakabanal na Ginang, ang Ina ng Diyos at Palagiang Birheng Maria, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kagalang-galang at Nagbibigay-buhay na Krus, sa pamamagitan ng pagdalit ng Iyong banal na Arkanghel Michael at ng iba pang di-nakikita na makalangit na hukbo, ng Iyong banal na Propeta, na Nanguna at Mabinyag na si Juan, Santa Juan na Apostol at Ebanghelista, ang Teologo; ang Banal na Martir Cyprian at ang Martir Justina; San Nicolas, Arsobispo ng Myra sa Lycia, ang Tagapagsagawa ng mga Milagro; San Leo, Obispo ng Catania; San Nikita ng Novgorod; Santa Joasaph ng Belgorod, San Mitrophan ng Voronezh, ang Kagalang-galang na Sergius, Abad ng Radonezh, ang Kagalang-galang na Zosima at Savvatus ng Solovki, ang Kagalang-galang na Seraphim ng Sarov, ang Tagapagsagawa ng mga Milagro, ang mga Banal na Martir na sina Vera, Nadezhda, Pag-ibig at ang kanilang ina na si Sophia, ang banal na martir na si Trifon, si San Juan ng Shanghai na Tagapaggawa ng mga Milagro, ang banal na pinagpalang ina na si Xenia, si San E, ang matuwid na Juan ng Kronstadt na Tagapaggawa ng mga Milagro, ang banal at matuwid na mga Tagapagdala ng Diyos na sina Joachim at Anna, at lahat ng Iyong mga santo — tulungan mo ako, ang hindi karapat-dapat, iligtas Mo ako mula sa lahat ng paninirang-puri ng kaaway at mula sa bawat kasamaan—inggit, kulto, salamangka, mahika, at masasamang tao—upang hindi nila ako makapinsala.

Panginoon, sa pamamagitan ng liwanag ng Iyong sinag, ingatan Mo ako sa umaga, sa tanghali, sa gabi, at sa buong aking pagtulog. Sa kapangyarihan ng Iyong biyaya, ilihis at alisin Mo sa akin ang bawat masamang karumal-dumal na gawa na isinagawa sa paghihikayat ng diyablo. At kung may masamang balak o gawa man laban sa akin, ibalik Mo ito sa impyerno. Sapagkat sa Iyo ang kaharian, at ang kapangyarihan, at ang kaluwalhatian, ng Ama, at ng Anak, at ng Espiritu Santo. Amen.

Panalangin sa Banal na Martir na si Cipriano

O banal na lingkod ng Diyos, banal na martir na si Cipriano, mabilis na tagapagsa-loob at tagapamagitan para sa lahat ng lumalapit sa iyo! Tanggapin mo ang papuring ito mula sa amin, ang mga hindi karapat-dapat. Ipamagitan mo kami sa harap ng Panginoong Diyos: lakas sa aming kahinaan, kaaliwan sa aming mga kalungkutan, at lahat ng kapaki-pakinabang para sa aming buhay. Itaas mo ang iyong makapangyarihang panalangin sa Panginoon, upang protektahan Niya kami mula sa pagkahulog sa kasalanan, upang ituro Niya sa amin ang tunay na pagsisisi; iligtas Niya kami mula sa pagkakakulong sa diyablo at mula sa bawat gawa ng maruruming espiritu, at pasunurin ang lahat ng nanlalapastangan sa amin. Maging aming matibay na tagapagtanggol laban sa lahat ng aming mga kaaway, nakikita man o hindi nakikita; ipagkaloob sa amin ang pagtitiis sa mga tukso. Sa oras ng aming kamatayan, ipagkaloob Ninyo sa amin ang pagdalangin laban sa aming mga tagapahirap sa mga pagsubok sa himpapawid; nawa'y kami, na ginagabayan Ninyo, ay makarating sa makalangit na Jerusalem at doon, sa Kaharian ng Langit, kasama ng lahat ng mga santo, ay maituring na karapat-dapat na luwalhatiin at magpuri sa pinakabanal na pangalan ng Ama, ng Anak at ng Espiritu Santo magpakailanman. Amen.

Panalangin ng isang pari para sa isang tirahan na sinasakop ng masasamang espiritu

Panginoong Diyos, aming Tagapagligtas, Anak ng Buhay na Diyos, dinadala ng mga kerubin at umiiral sa itaas ng bawat simula, awtoridad, kapangyarihan at paghahari! Ikaw ay dakila at kakila-kilabot sa lahat ng nakapaligid sa Iyo. Ikaw ang siyang, sa pamamagitan ng Iyong kapangyarihan, naglatag ng kalangitan na parang kupola, lumikha ng lupa at matalinong namamahala sa sansinukob. Inaalís Mo ang lupa mula sa kinalalagyan nito; Sinasabi Mo sa araw, at hindi ito sumisikat; Pinipigil Mo ang mga bituin sa kanilang ningning (Job 9:7). Sinusaway Mo ang dagat at pinatutuyo Mo ito. Sa galit Mo nabubuwag ang mga bato, at nanginginig ang lahat ng mga prinsipalidad at kapangyarihan. Binagsak Mo ang mga pintuan ng tanso at pinagputol-putol ang mga kadena ng bakal. Tinali Mo ang makapangyarihan at nilusob ang kaniyang mga kayamanan. Sa pamamagitan ng Iyong Krus, pabagsak Mo ang tagapahirap, at sa pamamagitan ng 'pangisda' ng Iyong Pagkakatawang-tao, nahuli Mo ang ahas, tinali at ikinulong sa kadiliman ng Tartarus.

Ikaw, O Panginoon, ang matibay na pader ng lahat ng umaasa sa Iyo, ipagutos mong umatras, mataboy, at matakasan ang lahat ng mga pakana ng diyablo, mga balak ni Satanas, at bawat paninirang-puri ng kaaway. At palayasin mo mula sa bahay na ito ang lahat ng mapang-api at mapagpahirap na espiritu na gumagala rito. Protektahan Mo ang lahat ng tumatawag sa Iyong banal na Ngalan at nagdadala sa kanilang sarili ng tanda ng Iyong Krus, na kakila-kilabot sa mga demonyo. Sapagkat Ikaw, O Panginoon, ay nagpalayas ng isang legyon ng mga demonyo at iniligtas ang bingi-bulol mula sa demonyo, iniutos dito na huwag nang bumalik sa kaniya. Winasak Mo ang kampo ng aming mga hindi nakikitang kaaway, at ipinagkaloob Mo ang karunungan sa mga tapat na naghahanap sa Iyo, na sinasabi sa kanila: *'Narito, binibigyan ko kayo ng kapangyarihan na tumapak sa mga ahas at alacdan, at sa buong kapangyarihan ng kaaway, at wala ni isang bagay man ang makasasakit sa inyo'* (Lucas 10:19).

Ingatan mo nga, O Panginoon, ang lahat ng naninirahan sa bahay na ito mula sa bawat kapahamakan at tukso, mula sa mga kakila-kilabot ng gabi, mula sa pana na lumilipad sa araw, mula sa salot na gumagala sa kadiliman, at mula sa salot na sumisira sa tanghali. Nawa'y ang lahat ng Kanyang mga lingkod, lalaki man o babae, at ang mga munting bata, na nagagalak sa Kanyang tulong at pinoprotektahan ng kawan ng mga anghel, ay magkanta sa Kayo nang may isang svoice : 'Ang Panginoon ang aking tumutulong; hindi ako matatakot—ano'ng magagawa ng tao sa akin?' At muli: 'Hindi ako matatakot sa kasamaan, sapagkat Kayo'y sumasaakin.'

Sapagkat Ikaw, O Diyos, ang aking lakas. Ikaw ang makapangyarihang Panginoon, ang Prinsipe ng Kapayapaan at ang Ama ng darating na panahon, na ang Kaharian ay isang kaharian na walang hanggan. At sa Iyo kami nagbibigay ng kaluwalhatian, kasama ng Iyong walang hanggang Ama at ng Lubos na Banal na Espiritu, ngayon at magpakailanman at hanggang sa kailanman, amen.

Dasal na Pagpapalayas ng Demonyo ni San Basil na binibigkas ng pari sa isang sinasapian ng demonyo

Diyos ng mga diyos at Panginoon ng mga panginoon, Tagapaglikha ng nag-aalab na hukbo, Tagagawa ng mga walang-katawang kapangyarihan, at Artisano ng lahat ng bagay sa langit at sa lupa, na hindi pa nakita ninoman at hindi makikita, na sa Harapan Niya'y nanginginig ang buong nilikha. Ibinawi Mo sa langit ang arkanghel na minsang naging mayabang, at ikinulong Mo siya sa kailaliman ng impyerno, kasama ang mga anghel na sumama sa kaniya sa pagbagsak, na dahil sa kanilang kasamaan ay naging mga demonyo. Ipagkaloob na ang antinging ito, na isinasagawa sa Ngalan ng Iyong kamangha-manghang Pangalan, ay maging takot sa prinsipe ng kasamaan at sa lahat ng mga espiritung kaalyado niya—na ibinaba kasama niya mula sa liwanag ng langit—at paalisin siya; utusan siyang umalis mula rito at huwag magdulot ng kapahamakan sa mga ngayo'y tinatakan ng Banal na Krus.

Nawa'y ang mga lingkod Mo, ayon sautos Mo, ay tumanggap ng selyo ng kapangyarihan upang matahak ang mga ahas, alikabok, at lahat ng puwersa ng kaaway.

Sapagkat sa bawat hininga ay pinupuri ang Kanyang pangalan, at sa takot ito'y inaawit at pinaparangal—ang pangalan ng Ama, at ng Anak, at ng Espiritu Santo, ngayon at magpakailanman at hanggang sa kailanman. Amen.

Babala para sa mga eksorsista

Batay sa isang artikulo ni Propesor Alexei Osipov ng Moscow Theological Academy.

Tulad ng walang sinuman na walang kinakailangang kaalaman at pag-iingat ang dapat magtambal sa mga mapanganib na impeksyon, gayundin, walang sinuman ang dapat mayabang na gumanap ng papel ng isang eksorsista (isang propesyonal na tagapagpalayas ng demonyo). Ang mga demonyo ay lubhang mapanlinlang at mapaghiganti, at sinumang makikipaglaban sa kanila, maliban kung armado ng malalim na pananampalataya, kababaang-loob, at biyaya ng Espiritu Santo, ay maaaring magbayad ng napakabigat na kapalit.

Marahil dahil dito, ipinag-utos ng Konsilyo ng Laodicea (364): 'Ang mga hindi pinahintulutan ng mga obispo ay hindi dapat magsagawa ng eksorsismo sa mga simbahan o sa mga tahanan' (Kanon 26). Nagbabala ang Kagalang-galang na Juan Cassian ng Roma sa mga nagpapanggap na tagapaghingalo: "Sinumang nagnanais na utusan ang maruruming espiritu, o sa himalang maibalik ang kalusugan sa maysakit, o magpakita sa harap ng mga tao ng alinman sa mga kahanga-hangang tanda, ang taong iyon, bagaman tinatawag ang pangalan ni Cristo, ay dayuhan kay Cristo, sapagkat sa mayabang na kapalaluan, hindi niya sinusunod ang Guro ng kababaang-loob...

Iyan ang dahilan kung bakit hindi kailanman tinawag ng ating mga ninuno na mabuti at malaya sa nakahahawang kayabangan ang mga mongheng nagnasang kilalanin bilang mga exorsista..." [1]

Ang 'Konstitusyon Apostoliko' (ika-3 siglo) ay ipinagbawal ang pagtatalaga ng mga exorsista, sa batayan na "ang kagalang-galang na gawa ng exorsismo ay isang bagay ng kusang-loob na pabor at biyaya ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo, sa pamamagitan ng inspirasyon ng Banal na Espiritu; sapagkat ang siyang tumanggap ng kaloob ng pagpapagaling ay nagpapamalas, sa pamamagitan ng mga pahayag mula sa Diyos, na ang biyaya sa loob niya ay malinaw sa lahat." [2].

Ang Simbahang Orthodox ay palaging sinunod ang pagtuturo ng Tagapagligtas na '*ang ganitong uri ay hindi matataboy maliban sa pamamagitan ng panalangin at pag-aayuno*' (Matt. 17:21) — ibig sabihin, sa pamamagitan ng isang matuwid na buhay na may pagtitimpi, kung saan ang isang Kristiyano, habang lumalago sa kababaang-loob, ay nakakamtan ang kawalan ng pagnanasa at tumatanggap mula sa Diyos ng kaloob ng tagumpay laban sa masasamang espiritu. Tanging ang siyang nakaabot sa kawalang-pagnanasa ang may kakayahang makipaglaban nang hayag sa mga espiritu ng kadiliman nang hindi napapahamak ang may karamdaman o ang sarili. Gayunpaman, kahit noong mga sinaunang panahon, kakaunti ang ganitong mga indibidwal [3], at hindi na kailangang sabihin na ganoon din ang kalagayan sa kasalukuyan. Kaya naman, ang isang pari—kahit pa ang pinakamabait—na nagpapalakas-loob na magpalayas (sawayin) ng masasamang espiritu sa sarili niyang paraan sa pamamagitan ng mga espesyal na panalangin at banal na ritwal ('ex opere operato') ay hindi lamang inilalagay ang sarili sa panganib ng kanilang pang-aabuso, kundi pati na rin itulak ang taong sinapupunan sa mas matinding karamdaman at pagdurusa. Nang walang kaloob ng Banal na Espiritu, hindi dapat likhain ang anyo ng Kanyang kaloob na gumagana. Naghinagpis si San Ignacio sa sa ganitong mga pagtatangka: 'Mapanirang-kaluluwang palabas at isang lubhang kaawa-awang katawa-tawa — mga nakatatanda na ginagampanan ang papel ng mga sinaunang banal na Nakatatanda nang wala ang kanilang mga espiritwal na kaloob' [4].

May mga santo na nagpalayas ng demonyo—ngunit hindi sa sinumang tao, kundi lamang sa mga taong itinuro mismo sa kanila ng Panginoon. Kasabay nito, nagpagaling sila nang 'simple' sa pamamagitan ng panalangin—karamihang panloob, hindi nakikita ng iba, at hindi gaanong panlabas (tingnan, halimbawa, ang mga panalangin nina San Basilio Magno at San Juan Chrysostomo)—sa pamamagitan ng pagbibigay ng sakramento ng Pagsisisi, Krisma at ng Eukaristiya, ngunit walang anumang espesyal na ritwal na parang anting-anting [5], sapagkat ang ganitong ritwal ay isinasagawa na sa lahat ng mananampalataya bago ang sakramento ng Binyag at bahagi ito ng kanilang kusang pagtalikod kay Satanas at sa lahat ng kanyang mga gawa.

Narito ang ilang pahayag ng mga Banal na Ama hinggil sa usaping ito.

Sa epistola na iniugnay kay **San Clemente ng Roma**, 'Tungkol sa Pagkawari', inutusan ang mga asketiko na '...bisitahin ang mga sinasapian ng masasamang espiritu at maghandog ng panalangin para sa kanila. Palayasin nila ang mga demonyo sa pamamagitan ng pag-aayuno at panalangin, hindi sa pamamagitan ng magagarbong, maingat na piniling o pinong mga salita, kundi bilang mga taong tumanggap ng kaloob ng pagpapagaling mula sa Diyos."

Si Abba **Pitirion** ay "nagsalita nang may tindi tungkol sa pagkakaiba-iba ng mga espiritu, na nagsasabing ang ilang demonyo ay nagbabantay sa ating mga pagnanasa at madalas itong itinuturo sa kasamaan. Kaya, mga anak ko," wika niya, "sinumang nagnanais na palayasin ang mga demonyo ay dapat munang **supilin ang mga pagnanasa**: sapagkat alinmang pagnanasa ang mapagtagumpayan, ang mismong demonyong iyon ang mapapalayas. Unti-unti, dapat mong supilin ang iyong mga pagnanasa upang mataboy ang mga demonyo ng mga pagnanasa" [6].

Sa mga Pagsasalita 'Tungkol sa mga Banal na Regalo' ni **Juan Cassian na Romano**, matatagpuan natin ang sumusunod: 'Ang isang taong inilalagay sa halatang bisyo ay kung minsan ay nakagagawa ng mga kahanga-hangang gawa at dahil dito ay iginagalang bilang isang santo at lingkod ng Diyos... at pati ang may tiwala sa sarili

na taglay niya ang kaloob ng pagpapagaling, na may pagmamataas sa puso, ay nakararanas ng pinakamalubhang pagbagsak. Kaya nga nangyayari na ang mga demonyo, na sumisigaw ng mga pangalan ng mga taong walang taglay na kabanalan at walang bunga ng espirituwal, ay nagbibigay ng impresyon na ang kanilang kabanalan ay sumusunog sa kanila at na napipilitan silang tumakas mula sa mga taong kanilang sinasaplalan" [7].

Ang Kagalang-galang na **Barsanuphius ang Dakila**: "Hindi tama na manalangin nang taimtim para sa paggaling nang hindi alam kung ano ang mabuti para sa iyo" [8]. Sinabi rin niya: "Hindi angkop para sa lahat na labanan ang diyablo, kundi para lamang sa mga matatag sa Diyos, na nasasailalim ng mga demonyo; ngunit kung ang mahihina ay lalaban, tinutukso sila ng mga demonyo, na nagsasabing habang sila'y nasa ilalim ng kanilang kapangyarihan, ay lumalaban pa rin sila. Gayundin, ang mag-utos sa kanila ay tungkulin ng mga dakilang tao na may kapangyarihan sa kanila. Ilan sa mga Santo ang nagwika ng masama sa diyablo, gaya ng Arkanghel Michael, na ginawa ito dahil malapit na siyang bumagsak? Samantalang tayo, ang mahihina, ang tanging naiwan para sa atin ay ang maghanap ng kanlungan sa pangalan ni Jesus" [9].

Nang hingan siyang ipanalangin ang isang lalaking sinapi ng demonyo, sumagot ang Kagalang-galang **Juan na Propeta**: 'Mag-ayuno at manalangin siya nang buong makakaya; kaniya namang didinig ang mga mananalangin para sa kaniya, sapagkat *"ang mainit na panalangin ng isang matuwid ay makapangyarihan"* (Santiago 5:16), at sinabi ng Panginoon: *'Ang ganitong uri ay hindi lumalabas maliban sa panalangin at pag-aayuno'*" [10].

Ang Kagalang-galang na **Isaac na taga-Sirya** tungkol sa pagtatalo sa mga demonyo: "Sapagkat lumalabas ka upang turuan ang mga narito na nang anim na libong taon. At ito (ang iyong mayabang na pagtatalo) ay nagsisilbing sandata para sa kanila, na kanilang magagamit upang pabagsakin ka, sa kabila ng lahat ng iyong karunungan at lahat ng iyong pag-iingat" [11].

Pinagpalang **Theophylact ng Bulgaria**: "Ang mga napalaya mula sa mga demonyo ay nagiging mas masama pa pagkatapos kung hindi nila babaguhin ang kanilang mga gawi" [12].

Obispo **Ignatius (Bryanchaninov)**: "Alalahanin ninyo sa inyong mga panalangin ang nagdurusang si D., na ipinasuko sa Diyablo ayon sa hatol ng Diyos, upang maligtas ang kaniyang espiritu... Sa espirital na pananaw, ang ganoong parusa mula sa Diyos ay hindi sa anumang paraan nagpapahina sa isang tao: maraming dakilang santo ng Diyos ang sumailalim sa ganoong paghahatid sa mga kamay ni Satanas... Ang pagmamay-ari ng demonyo ay hindi kasing seryoso ng pagtataglay ng anumang masamang kaisipan na kayang sumira sa kaluluwa magpakailanman" [13].

Ang mga pahayag ng mga santo na binanggit dito ay matunog na nagpapatotoo sa kanilang saloobin hinggil sa usapin ng pagpapagaling sa mga sinapupunan, na napakaseryoso para sa ating mga tao.

Ang eksorsismo ay isang penomenon ng iisang antas ng espiritalidad gaya ng tinatawag na Pentekostalismo, Kilusang Karismatiko, ang kilusang 'New Age'—na laganap na ngayon sa buong Kanlurang hindi-Ortodokso—at, sa mga sekular na hanay, ang tinatawag na extrasensory perception. Lahat ng ito ay nagpapahina sa parehong kaluluwa at katawan ng mga tao.

Ang mahiwagang persepsyon ng pagsamba ay isa sa mga pangunahing sanhi ng pagkasira ng relihiyong Kristiyano at ng mga pagbaluktot nito, at sanhi rin ng pag-usbong ng paganismo, partikular na ateismo, okultismo at Satanismo.

Mga paunang tala sa artikulo tungkol sa eksorsismo.

1. San Juan Cassian na Romano. Mga Akda. Moscow, 1892. p. 445.

2. Para sa karagdagang detalye tungkol dito: Uspensky, N.D. 'The Byzantine Liturgy' // Theological Works. Vol. 21. p. 31.
3. Si Gregorio ng Sinai (ika-14 na siglo), ayon sa sinulat ni San Ignacio Bryanchaninov, "nangahas na sabihin na sa kanyang panahon ay wala nang mga taong may biyaya, napakabihira na nila... Lalo pa sa ating panahon, ang taong nananalangin ay dapat mag-ingat nang lubos. Wala tayong mga gabay na hinirang ng Diyos!" (Obispo Ignacio (Bryanchaninov). Mga Gawa. St Petersburg, 1905. Bol. 1. p. 274).
4. Ibid. p. 72.
5. Maraming halimbawa nito ang maaaring banggitin. Tingnan ang isang halimbawa rito sa The Life of the Venerable Hieroschemamonk Hilarion of Optina (Inilathala ng Vvedenskaya Optina Hermitage, 1993. p. 190).
6. Lavsaik. Moscow, 1992. pp. 126–127.
7. San Juan Cassian na Romano. Op. cit., p. 440.
8. Ang Kagalang-galang na mga Ama Barsanuphius ang Dakila at Juan: Isang Gabay sa Espiritual na Buhay sa Mga Sagot sa Mga Tanong ng mga Disipulo. Diveevo, 1994. p. 263. Tanong 381.
9. Ibid. p. 223. Tanong 301.
10. Ibid. p. 416. Tanong 673.
11. San Isaac na taga-Sirya. Mga Salita ng Pag-aascetismo. Moscow, 1993. p. 137. Salita 30.
12. Pinagpalang Theophylact ng Bulgaria. Komento sa Mateo 12:43–45.
13. San Ignacio (Bryanchaninov). Mga Pinagsama-samang Liham. Moscow, 1995. pp. 217–218.

Misyonaryong Polyeto 062
Patnugot: Obispo Alexander (Mileant)